

SALEZIJSKI
VEŠNIK

GLASILO
SALEZIJSKE
DRUŽINE

Leto V – št. 4 (14)
23. XII. 1973

MARIJA v vsakdanjem življenju

MISLI IZ DUHOVNEGA DNEVNIKA POKOJNEGA
JANEZA KORELCA IZ ŽELIMLJEGA

Janez je večkrat premišljeval, kakšna mora biti naša pobožnost do Marije, da se ne izrodi v neplodno in kratkotrajno čustvo ali v prazno lahkovernost. Voditi nas mora „k posnemanju njenih kreposti“ v vsakdanjem življenju (C 67).

Rad se je z Marijo z otroško vdanostjo in ljubeznijo pogovarjal prav o tem vsakdanjem življenju. Takole je zapisal 24. avgusta 1971:

„Vsakdanost prinaša s seboj mnogo malenkosti. Marija, zopet je tvoj dan. In moj, da bi se jaz spočil s teboj: torej je ta dan najin. Vendar jaz ti tudi danes ne posvečam več časa kot navadno. Vidiš, kako sem zaposlen! Včasih tudi z „neumnostmi“. Vendar je le nekaj napredka. Pri igri sem bil nekoliko boljši: lepše smo igrali. Marija, zahvalim se ti za ta tvoj uspeh . . . Naj bo vsak dan večji!“

Čutil je Marijo v svojem, večkrat napornem potovanju proti cilju, proti vrhovom duhovnega življenja. Marijo in naravo je znal povezovati in tako najti spodbudo za svoj vzpon v višine. Neko soboto, 4. septembra 1971, pravi:

„Marija, pred očmi imam planine. Zelo rad jih imam. Tudi to svoje hrepenenje po njih ti darujem. Zdi se mi — in to je res — da si v vsakem kotičku zemeljske lepote ti. V njej gledam tebe . . . Da, to je življenje. Pot je različno strma. Daj, da bi vse življenjske vzpetine premagal, kot jih pri hoji v gore.“

Ni mu šlo vsak dan vse gladko. Občutil je nestalnost in nedoslednost. Tudi v takih dnevih se je znal zateči k Mariji: „Dnevi tako hitro minevajo, da komaj sledim. Ne vem, kako morem biti tako lahkomišeln in še najdem čas za stvari, ki niso potrebne . . . Moja pobožnost se nikakor ne ustali: eno samo čakanje na konec! Vem, da to ni prav, a sklepi vedno znova propadajo. Marija, vse ti darujem: težave, skrbi, trpljenje, slabosti.“ (10.—13. januar 1972).

Podobne težave z molitvijo in poglobljenim krščanskim življenjem je doživljal v dnevih meseca marca 1972. Očita si, da je „zdrdral nekaj molitvic“ in „enostavno zabil čas“, namesto, da bi doživljal Kristusovo trpljenje v pobožnosti križevega pota. Toži nad svojo brezbriznostjo glede posta, „ki bi ga moral s trpečim Kristusom drugače zaživeti“.

Na koncu sklene „znova začeti“, „ne obupati“ in se obrne na Marijo, „vedno dobro mater, ki spremlja vse sinove“ (10. III. '72).

Zelo mu je bilo pri srcu dobro skupnosti. Kadar je opazil razdiralne sile v njej, si je znal poiskati tovariše, da bi s skupnimi močmi „prišli na pravo pot.“ Tako je 13. aprila 1972 začutil, da so v skupnosti „orehi, ki jih je treba streti“: „Počasi bo z Marijino pomočjo tudi to šlo. Vedno bom rad molil za to, da bomo lepa skupnost.“

Proti koncu noviciata je zaključil pregled svojega prizadevanja v duhovnem življenju z besedami, ki nam dokazujejo, kako blizu je čutil Marijo in njeno stalno pomoč v vsakdanjem življenju: „Mariji Pomočnici se moram zahvaliti za mnoge milosti, tudi za tiste, ki sem jih prezrl“ (2. avgust 1972).

R. B.

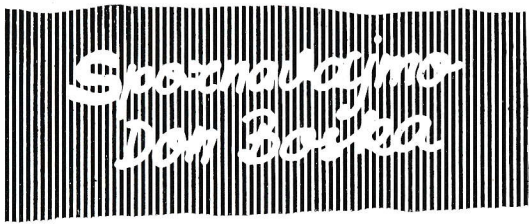
SALEZIJANSKI VESTNIK
Glasilo salezijanske družine
Leto V — št. 4 (14)
8. decembra 1973

2

VSEBINA

Marija v vsakdanjem življenju	2
Spoznavajmo don Boska	3
Krščansko vzdušje v družini	4
Ekonomija brez cen	6
Otrok mora izkusiti ljubezen	8
Čistost v današnjem času	10
Hotel, podjetje ali dom?	12
Sveto pismo v družini	15
Kakšna molitev doma?	
Sveti večer	19
Ata nas ima vse rad	21
Misijonarji pišejo	23
Rakovniški bogoslovci v Pomurju.	30
Iz Želimljeva: Kaj delate z lučjo . . .	27
Betlehem v Ljubljani	26
Ali ga poznate?	3

Izdaja Salezijanski inspektorat v Ljubljani,
Rakovniška 6, tel. 20-363
Ureja in odgovarja dr. Stanislav Kahne
z uredniškim odborom
Oprema: Ivan Kogovšek
Tisk: scena73

SALEZIJANCI, REDOVNIKI „Z ZAVIHANIMI ROKAVI“

Delo je za današnjega človeka še prav posebno aktualna stvarnost, saj se čuti morda bolj kot v preteklosti „homo faber“. Za kristjana ima delo tudi svoj mistični in asketični pomen. V delu se tesno povezujemo z Bogom stvarnikom in odrešenikom: naše delo je soustvarjanje in soodreševanje in zato osebno srečanje z Njim. Če je to srečanje v stvariteljski in odrešilni dejavnosti z Bogom osveščeno, je brez dvoma tudi mistično združenje z njim v ljubezni. Seveda ima delo tudi svoj asketični vidik.

V don Boskovem duhu moramo vrednotiti obe razsežnosti dela. Mistika dela je razvidna predvsem v don Boskovem neprestanem priporočanju salezijancem in fantom, naj vsako delo posvetijo. S tem bodo dosegli, da bo osveščeno krščansko, zato prava molitev. Kot vzgojitelj pa je velikokrat govoril o delu v njegovi asketični lastnosti. Vsekakor je hotel svoje sodelavce in gojence prepričati o tem, da je delo bistvene važnosti za spopolnjevanje človeka in kristjana.

Don Bosko je večkrat, napol v šali, a z globokim jedrom resnice, dejal, da hoče imeti svoje sodelavce „z zavihanimi rokavi“. Neutrudljiva gorečnost v apostolskem delu, čudovita delavnost v salezijanski skupnosti in posameznikih je po mnenju enega najboljših piscev salezijanske zgodovine prva prevladujoča prvina salezijanskega duha (D. Ceria, *Annali I.*, 722).

Don Bosko je bil prepričan, da bo njegova družba cvetela, če jo bo označevala delavnost. Don Barberisu je 31. maja 1876 dejal, da so bistvene prvine duha novoustanovljene družbe: „izredna delavnost“, „nikoli se bosti z nasprotnikom“ in „če nam je delo kje onemogočeno, iti drugam“. Svoje razmišljanje je zaključil: „Nikoli ne nehajmo delati! Sicer bi naša družba začela propadati. Ustalenie družbe je potrebna . . . in vidim, da se že uresničuje, vendar se vseeno ne smemo ustaviti.“ (MB XI, 83s).

Zanimiv je pogovor, ki ga je imel z don Boskom neki dobrotnik in ga je zapisal salezijanec Franc Dalmazzo:

„Vaši sinovi so preveč zaposleni z delom.“

„Zato smo tu, da delamo,“ odgovori don Bosko.

„Že, že, a če je vrv prenapeta, se pretrga. Potrebno je, da kdaj pa kdaj nekoliko počivajo.“

„Počivali bodo v nebesih,“ mu odvrne.

Wisel, ki jo je don Bosko neštetokrat ponavljal svojim salezijancem in gojencem (glej: MB 7, 484; 14, 421 . . .).

Aspirantom je jasno in poudarjeno zatrjeval, da ne bo sprejel nobenega v svojo družbo, ki ne bi bil resno zavzet za delo, ki bi se vdajal lenobi in brezdelju. Tako naj nihče ne vstopa v družbo „v upanju, da bo stal s prekrizanimi rokami“ (MB 13, 424).

Misijonarjem je še prav posebej naročil, naj bi vsakdo natančno izvrševal svoje dolžnosti, da se ne bi dogajalo, da bi eden delal za tri, drugi bi pa lenarili (MB 15, 20).

Delo, veselost in pobožnost so najpogostejša priporočila salezijancem in gojencem pri večernih govorih, konferencah, pridigah in v pismih.

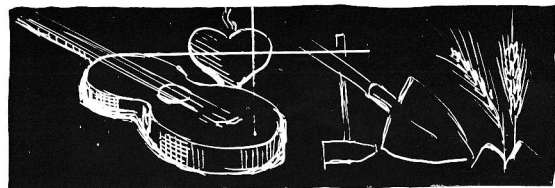
Sam se je vestno držal sedmega sklepa, ki ga je napravil ob zaključku duhovnih vaj na predvečer mašniškega posvečenja: „Delo je mogočno orožje zoper dušne sovražnike, zato ne bom dajal telesu več kot pet ur počitka vsako noč. Podnevi, zlasti po kosilu, ne bom hodil nikoli počivat, razen v primeru bolezni.“ Drugi sklep je podoben sedmemu: „Glede uporabe časa bom neizprosno strog.“

O pomembnosti in plodnosti teh sklepov je prihajal do vedno bolj trdnega prepričanja na podlagi življenjskih izkušenj.

Tudi Pij IX. ga je v tem prepričanju utrdil. Ko je šlo za način dela in molitve salezijanskih novincev, je naletel na težave pri uradnikih rimske kongregacije za redovnike, ki so hoteli, da bi se novinci vadili „izključno v pobožnih vajah“. Don Bosko je v pogovoru s papežem dosegel, da je njegova zamisel o zaposlenosti novincev, tudi v raznih apostolskih in drugih delih, obveljala. „Hudič ima večji strah pred skupnostjo, ki dela, kot pred tisto, ki samo moli,“ mu je dal prav Pij IX. (MB 17, 661).

R. B.

3

KRŠČANSKO VZDUŠJE V DRUŽINI

V dušno-pastirskih obiskih pridem v stik z mnogimi družinami. Rad bi predvsem spoznal krščansko vzdušje, ki vlada v posameznih družinah. Vzdušje je pravzaprav merilo pravega krščanstva. Ko doženeš vzdušje, je položen temelj za nadaljne stike, ki naj pomagajo pri poglobljanju verovanja. Dokler ne poznaš vzdušja, je vse skupaj samo dobronamerno iskanje, do pravega duhovnega stika pa navadno ne pride. Če pa tega ni, dušno-pastirski obisk nima apostolske učinkovitosti.

ZUNANJI VIDEZ

Včasih sem prišel na obisk h kaki družini, kjer se je zdelo, da je vse zelo krščansko. Vzel bom primer s kmetov. Pred hišo, ali vsaj na ozemlju domačije, je stal bodisi križ ali celo kapelica. Kakšna hiša je imela na pročelju nišo s kipom ali sliko kakega svetnika. V veži je visela slika farnega zavetnika, v družinski sobi v kotu velik lesen križ in na stenah podobe Srca Jezusovega in Marijinega. Tudi druge sobe so imele na stenah razobešene pobožne slike in posebno še spomine na prvo obhajilo. Pri vratih so viseli kropilniki z blagoslovljeno vodo in za slikami so bile zataknjene blagoslovljene vejice.

V tako opremljeno hišo bi sam po sebi sodil najpopolnejši krščanski duh in lepo religiozno vzdušje. Človek bi pričakoval, da bodo rožni venec, ki visi v družinski sobi, vsi člani vsak večer molili in da bo molitev pred jedjo in po jedi

začenjala zajtrk, kosilo in večerjo. Še bolj bi pa človek pričakoval, da se bodo v taki družini zelo zelo radi imeli. Mož in žena sta se poročila zato, ker sta se imela rada. To ljubezen sta potem gojila in privedla do določene popolnosti in zrelosti. Otroci, ki sta jih spočela v ljubezni, gojila v krščanski zavzetosti in skrbela zanje v odgovedi, bi morali biti srečni, zadovoljni in veseli svojih staršev, bratov in sester.

Toda kaj sem dostikrat ugotovil: v tej družini ni prave ljubezni. Mož in žena, oče in mati, se med seboj ne spoštujeta in ne ljubita. Zanju ni najvažnejše lepo krščansko in človeško življenje, pač pa delo, zaslužek, garanje, skrb za to, da bi čim več pridelali, da bi čim več prištedili in bi si potem čim „moderneje“ opremili svoje stanovanje in hišo.

Včasih sem tudi opazil, da se mož in žena med seboj prepirata in včasih celo med seboj zmerjata. Ni med njima pravega razumevanja. To se kaže v pikrih besedah, v neslanih šalah, nespoštljivih izrazih. Nekajkrat sem bil celo priča, kako je bodisi možu bodisi ženi ušla kaka kletev ali nespodobna beseda.

Če sem v takem položaju pogledal otroke, sem videl kako hudo jim je bilo, kako so trpeli in kako srečni bi bili, če bi bilo pri njih drugače.

Naj povem še kak hujši primer. V mnogih družinah je oče pijančeval. Kaj je potem govoril in delal bodisi z ženo, bodisi z otroci, si lahko vsak sam misli in predstavlja. Tako žena kakor otroci so bili za takega nesrečnega očeta predmet zmerjanja in grdih besed pa kletvin. Kaj se je pri tem dogajalo v glavah in srcih otrok je skoro nemogoče opisati. Gotovo pa jim je bilo silno hudo.

So tudi družine, kjer nasprotovanja, pomanjkaje spoštovanja, odsotnost ljubezni pridejo tako daleč, da se ne zadovoljijo samo z grdimi besedami in prostaškimi kletvinami, temveč se celo pretepajo in drug drugemu vse najhujše želijo in tudi delajo.

Otroci v takem okolju doživljajo prav nasprotno od tega, kar kaže zunanji videz. Po zunanjem videzu, je hiša tako opremljena, da bi lahko opravili v njej celo domačo družinsko mašo. Vse je

4

polno religioznih znamenj in molitvenih pripomočkov. V resnici pa je vse samo zunanja kulisa, krščanskega duha in vzdušja pa nikjer ni. Ne samo, da ni krščanskega vzdušja, reči je treba, da vlada v hiši popolnoma nekrščanski duh.

ŽIVLJENJE DRUŽINE

Zopet drugič me je obisk postavil v stik s čisto drugačno družino. Živeli so v majhnem stanovanju v bloku. Vse je bilo tesno, utesnjeno in nekam omejeno. Tudi križa ali kake pobožne slike nisem nikjer videl, kaj šele rožnega venca ali kropilnika z blagoslovljeno vodo.

Vendar sem doživel nekaj drugega: v tej družini so se med seboj radi imeli, bili so prava krščanska družina. To se je kazalo na več načinov.

Najprej sem občutil, kako se člani družine med seboj spoštujejo. To se je videlo iz obnašanja moža do žene in žene do moža. Čutil sem, da ima mož ženo zelo rad. Pustil ji je biti to, kar je in jo je tako sprejemal in se je veselil. Ljubezen se je kazala v spoštovanju njene osebnosti. Da ni prišlo do kakih pikrih ali žaljivih ali manj primernih besed, se razume samo po sebi. Presenetilo pa me je, kako je bil mož do žene prijazen, dober in zavzet. Poznal sem tega moža, ko je bil še fant in neporočen. Imel je rad svojo sedanjo ženo. Toda kake posebne spoštljivosti ni kazal. Ugajala mu je, ker je bila mlada, postavna in prikupna. Vendar te sedanje zrele dovršenosti v obnašanju do nje niti v zametku nisem mogel opaziti. Rekel sem si, kaj je ta mož naredil iz svoje ljubezni do mlade žene!

Stvar mi je postala nekoliko bolj jasna, ko sem bolj natančno opazoval, kako se žena vede do moža. Videl sem, da ga je imela rada. Vendar je to ljubezen kazala na poseben način. Hotela je moža prehiteti v njegovih željah. Skušala mu je brati na obrazu, kaj bi mu v tistem trenutku bilo najbolj po volji. Bila je pripravljena storiti vse, kar bi se ji zdelo, da bi moglo možu biti po godu. Vtis sem imel, da nekako tekmujeta, kateri bo drugemu bolj ustregel. Pri tem še besede nista spregovorila. Saj skoraj niso bile potrebne, ker sta se sporazumevala s pogledom.

Poseben vtis so naredili name otroci. Niso bili zadirčni in zahtevni med seboj. Seveda so razposajeni, kakor so pač otroci, vendar do kakega krega, suvanja ali celo pretepanja ni prišlo. Videz je bil, da so se nekako nalezli spoštovanja in občudovanja, ki so ju videli pri očetu in materi.

Večkrat je po družinah mnogo ukazovanja, kričanja in trdote. Otroci ubogajo samo na najhujše pretnje in grožnje. Za to starši uporabljajo trde izraze in često prostaške besede. Vse nekako zdrkne na nižjo raven.

V tej družini je bila raven razgovorov zelo visoka in kvaliteta medčloveških odnosov zelo pomembna. Imel sem vtis, da gre za spoštovanje, ki ga vsi člani družine hote gojijo. Pa vendar ni bilo nič narejenega. Vse je potekalo z največjo spontanostjo, naravnim obnašanjem in veseljem, ki so ga imeli drug z drugim.

Stanovanje je bilo utesnjeno, posebno še zato, ker je bilo več otrok, kot so jih načrtovalci bloka predvideli za vsako družino. Toda čutil sem se sproščenega, svobodnega, čisto naravno zadoščena. Med seboj so bili v družinski intimnosti ljudje, ki so se zares radi imeli.

To se je pokazalo posebno pri večerji. Družina je mogla biti skupaj samo zvečer. Pripravili so se, da bi sedli k mizi. Vsak je imel svojo nalogo, tako oče, kakor dva fantka in večja hčerka. Glavno besedo je imela seveda mati.

Bil sem navzoč pri večerji, ko je desetletni Božo prišel na vrsto, da bi začel večerjo s kratko molitvijo. Petkrat na teden je bila „svobodna molitev“, dvakrat so pa molili očenaš. Božo je bil nekam slovesno dostojanstven. Kaj takega od tega fanta, ki se mi je zdel poln živega srebra, ne bi pričakoval. Ko so vsi sedeli, je malo pokašljaj in dejal: „Gospod, radi se imamo med seboj, ne kakor pri sosedovih. Medtem ko nas hraniš z zemeljskimi jedmi, nas nikar ne prikrajšaj za nebeške dobrine, kakor sosedove. Naj nam vsem tekne, kar so skuhale mamine spretne roke in za kar je očka plačal težke denarje.“ Že sem mislil, da bo končal s sosedovimi, vendar mu je očka prekinil besedo in na glas povedal: „Veste gospod, Božo se dostikrat igra s sosedom Mirkom in marsikaj vidi in sliši. Zato mu oprostite njegova namigovanja!“

Iz te molitve sem jasno povzel dvoje: Božo je jasno dojemal okolje, ki je vladalo v družini pri njih, izkusil pa je tudi, kako je pri sosedovih. To je brez vsakega opravičevanja tudi povedal.

NOTRANJE ŽIVLJENJE DRUŽINE

Družina, ki sem jo na začetku opisal, je mogoče pred par rodovi zares krščansko živela in je vsa znamenja vernosti pokazala iz notranje potrebe. Toda, po ne vem kaki zakonitosti, je verovanje opešalo, ljubezen je ugasnila in ostali so samo ljudje, ki živijo skupaj zato, ker si ne upajo iti narazen. Kljub vsemu videzu krščanstva, niso niti lepa človeška, kaj šele krščanska družina.

V drugi družini pa vlada osnovno krščansko vzdušje ljubezni, ki dela družino ne samo krščansko, pač pa tudi globoko človeško. Otroci rastejo iz izkušnje ljubezni med očetom in materjo ter staršev do otrok v ljubezni do Boga. To je prava krščanska družina, četudi mogoče tega sama ne ve.

Mislim, da je nazadnje opisanih družin danes vedno več. Krščanstvo je tako preoblikovalo ljudi, da se jim človeška ljubezen, ki je izraz in podoba božje ljubezni, zdi nekaj tako samo po sebi umevnega, da tega niti ne imenujejo več krščansko. V globini pa je osnovno krščansko zadržanje, kot ga moremo pričakovati in želeli v najboljše oblikovanih krščanskih družinah. To so kristjani, četudi mogoče tega imena ne uporabljajo in se ga mogoče celo branijo.

Naše družine živijo iz notranje polnosti ljubezni. Toliko bolj so žive, kolikor več ljubezni je v njih. Toliko bolj so krščanske, kolikor več krščanskega bistva — ljubezni — so znale uresničiti.

Valter Dermota

EKONOMIJA BREZ CEN

„Družina je od Boga prejela poslanstvo, da bodi prva in življenjska celica družbe. To poslanstvo bo spolnila, če se bo v medsebojni ljubezni vseh članov in v skupni molitvi k Bogu razodevala kot domače svetišče Cerkve.“ Tako je spregovoril zadnji koncil. O marsičem, kar je koncil zapisal, veliko premišljujemo, pišemo in se pogovarjamo. O nekaterih stvareh pa se zdi, da smo jih spravili na stranske zarjavele tire, a o njihovi usodi naj odloča le neusmiljeni zob časa. Semkaj moramo, žal, prištevati tudi molitev. Vemo pa, da je že sv. Janez Zlatousti dejal: „Nič ni močnejšega od molitve, ničesar se ne more z njo primerjati.“

UTRUDITI BOGA?

Človeško srce ni ustvarjeno za pritlikavost, suženjstvo in smrt. Kaj bi še ostalo v njem, če bi iz njega iztrgali vsa hrepenenja, želje, načrte, pričakovanja in upanja? Če obhajamo god, rojstni dan, obletnico, kakršenkoli jubilej, vesel dogodek, uspeh, ali si ne izrazimo voščila? Vse, karkoli počnemo, je pravzaprav sad upanja: da bi še živeli in sicer bolje . . . In tak je bil človek vseskozi, skozi vso zgodovino in tudi danes je ta želja v človeških srcih še posebno velika. Človek se ne more zadovoljiti z majhnostjo, s tistim, kar je že končano! In vendar človek čuti, da sam ne zmore vsega. Sluti, kako je ves v mrežah neke neskončne ljubezni. Gorje, če bi te niti odpovedale! Zdrknili bi lahko v prepad, v nič! To ljubezen imenujemo vsi, kristjani in nekristjani z imenom Bog. Eni pišemo z veliko začetnico, drugi pa z malo. Vsi pa vemo, da je naše življenje dar, za katerega se moramo zahvaljevati in hkrati prositi za dokončno zvestobo. Pogani so se bali, da bi se kdaj nanje bog razsrdil, zato so toliko molili, da bi utrudili boga, da jih ne bi mogel kaznovati. Kristus pa je rekel nasprotno: „Vi pa ne blebetajte kakor pogani: mislijo namreč, da bodo uslišani zaradi svojih mnogih besed. Ne postanite njim podobni, zakaj vaš oče ve, kaj potrebujete, preden ga prosite.“ Jezus prav tako obsoja farizeje, „ki vdovam hiše požirajo, medtem ko hinavsko opravljajo dolge molitve“. In ob drugi priložnosti jim je povedal Izaijevo oceno: „To ljudstvo me časti samo z ustnicami, a njih srce je daleč od mene.“ Čeprav dobro vemo, da je Jezus veliko „noči prečul v molitvi“ in bival na „samotnem kraju“, vendar ne poudarja toliko dolžine molitve, ampak predvsem kakovost molitve. Molitev naj vedno izhaja iz življenja in se vrača nazaj v življenje. Misel, da bi utrudili Boga, je zlasti danes nesmiselna.

BITI SVOBODEN

Nemalokrat slišimo očitek, da smo verni nesvobodni, ker se „bojimo“ Boga, ker ga moramo

„poslušati“, mu biti „vdani“ in ga „prostiti“. Molitev, pravijo, kristjana odtuja od pravega življenja in pogreza v neko neresnično življenje.

Apostolska dela govorijo o prvih kristjanih, da so veliko molili. „Bili so pa stanovitni v nauku apostolov in bratski skupnosti, v lomljenju kruha in molitvah.“ Torej, stanovitni v molitvi! In takoj nato piše: „Vsi pa, kateri so vero sprejeli, so bili skupaj in so imeli vse skupno; posestva in premoženja so prodajali in jih razdeljevali med vse, kolikor je kdo potreboval . . . In bili so priljubljeni pri vsem ljudstvu.“

Kjerkoli ali karkoli beremo o molitvi prvih kristjanov vemo, da so bili v molitvi stanovitni in enodušni: enega srca in enega duha. Prav molitev jim je pomagala do edinosti, velikodušnosti, vztrajnosti in lepem skupnem življenju. Drugače tudi biti ne more! Za kristjana je Očetova želja tudi njegova želja, ona pa hoče, „da bi se vsi ljudje zveličali in prišli do spoznanja resnice“. Taka je bila tudi Kristusova molitev, ki je prehajala v službo človeštvu, celo do popolne izročitve človeštvu – na križu. In odkar stoji ta križ na gori, ni nobena molitev Očetu všeč, nobena v „duhu in resnici“, kakor le tista, ki prehaja v dejavno ljubezen. Vsaka druga molitev je poganska.

Tako nas molitev res ne zapira v krog sebičnosti ali pa odtuja življenju, marveč, ko hvalimo Boga, hočemo dati bratom vse tisto, kar smo prejeli od Gospoda. Tako čutimo, da je naša molitev v službi ljubezni, da ljudi zblížujemo, da se zedinjamo z Bogom, ki je popolna Dobrota, Svoboda in Ljubezen.

DOMAČE SVETIŠČE CERKVE

Molitev ni torej sama sebi namen, niti ni zato, da bi utrudili Boga z dolgim blebetanjem. Še manj je res, da nas prava molitev zapira v zatohlost sebičnosti in neresničnega življenja. Prav nasprotno moramo reči; kjer je življenje najbolj cvetoče, najbolj napeto, kjer se življenje poraja in dosega najvišji vrh, tam je molitev najmočnejša in najbolj navzoča.

Rekli smo, da je človek ves prežet z neugasljivim hrepenenjem po nečem novem, boljšim, večnim. Za kristjana je Bog tisto najvišje dobro, ki ga ne more nobena druga ustvarjena reč doseči. Zato je človekov pogovor z Bogom najvišje možno dejanje na tej zemlji. Molitev je kakor tista transfuzijska cev, po kateri se božje življenje pretaka v nas. Zato je za kristjana najbolj osrečujoč dogodek molitev, ko sme v resničnem srečanju s svojim Bogom razodeti vse „skrite kamrice“ svoje duše, mu predložiti vse načrte, preveriti vsa upanja, uresničevati vse želje, očistiti vsa prizadevanja.

Mislim, da moramo danes še posebej zagovarjati ta osebni odnos do Boga, saj je danes posameznik v

nevarnosti, da ga uniči reklama, preplavi masa, da ga hrup, občila, stalni sestanki in življenjska naglica napravijo živčnega in brezdušnega.

Prav družina naj bi bila tista greda, kjer naj bi cveteli vsi cvetovi, kjer bi lahko vsak posameznik rasel v polni odgovornosti do sebe, družbe in Boga. Družina je najbolj primerna naravna ustanova, kjer se lahko vsakdo razvije v pravo osebnost in prav tako najbolj doživlja skupnost. In prav za te dve stvari gre pri molitvi. Če izločimo iz krščanskega življenja človeka osebno molitev, potem smo v njem ubili svojskost, enkratnost njegovega bitja in mu onemogočili, da bi v sebi razvil vse božje darove: če pa opustimo skupno molitev, potem neozdravljivo načnemo v človeku željo po skupnosti z Bogom in brati, podiramo v družini tisto, kar je najdragocenejšega v Jezusovi oporoki – Cerkev, skupnost ljubečih se bratov in sestra. In Cerkev vedno bolj želi, da se taka njena podoba utrdi v družini, da družina vsak dan znova doživlja razodetje Boga, da v življenju ljubezni pričara zemljanom Ljubezni samo in da prav tako v srečnem zanosu skupno hvali Boga za vsa čudovita dela, ki jih vsak dan prejema. Cerkev postavlja družino v središče krščanskega življenja, zato ji priporoča iste molitve, kakor jih opravlja službena Cerkev. Takole pravi v navodilih za obnovo molitvenega bogoslužja: „Primerno je, da družina, ki je kakor domače svetišče Cerkve, ne molí samo splošnih molitev, ampak po možnosti opravi tudi kakšne dele molitvenega bogoslužja in se s tem tesneje vcepi v Cerkev.“

NON-STOP DAJANJA

Ne gre za lepe besede in kopicenje besed. Kakorkoli bi mogoče zvenelo srednjeveško ali izven življenja, je vendar neovrgljiva resnica, da smo vsi poklicani k svetosti. Svetost pa ni samo poklic in dolžnost vsakega kristjana, marveč je tudi največji življenjski uspeh, najvišja možna točka razvoja v objemu popolnega Boga. Več kakor popolnosti ne more nihče doseči. Za doseganje te pa je molitev nenadomestljiva.

Kljub vsemu temu molitev ni zgolj neka dolžnost, obveznost, nekaj kar moraš storiti in pika. Ne, vse drugo!

Kdor tega ne razume, mu je težko dopovedati. Mogoče ima duhovni pogled preveč zamegljen s sebičnostjo, skopostjo, lenobo in z mnogimi drugimi proizvodi neljubezni. Ta trditev ni žaljiva, kajti tudi neverni „molijo“.

Molitev je non-stop dajanja, izročanje, poslušanje in odgovarjanje Očetu. Je občudovanje vsega, kar je okoli nas, natančno zaznavanje vseh dogodkov v nas in okoli nas, je nenehno sprejemanje božjega glasu po naši vesti, dogodkih, božji besedi in še bolj zavzeto odgovarjanje na vse te pozive; molitev je popolno priznavanje, da smo v Očetovih rokah, da nas je on potegnil iz brezna smrti v življenje, je zahvaljevanje, ker nas po Kristusu vedno bolj vabi k sebi, je kajpada prav tako iskrena in goreča prošnja, da bi bili vredni njegove

ljubezni, zvesti njegovi besedi, močni, ko je treba iz srca strgati „kvas malopridnosti“, kakor tako lepo pravi sv. Jakob. Tako razumemo, da molitev res ni zgolj restavracija daj-dam, ampak posebna ekonomija, kjer čutimo, da se nam Bog popolnoma izroča, da nas posvečuje in priteguje v svoj krog večne Edinosti, mi mu pa odgovarjamo s hvalo in zahvalo.

NAPREJ ALI NAZAJ?

Resno vprašanje, ki ga več ali manj vsi obravnavamo. Če hočemo naprej, moramo imeti sredstva. Mar se nam ne zdi, da, v luči povedanega, pogostoma iščemo napačna sredstva? Vsi govorimo o obnovi, jasno pa je, da obredov brez molitve ne bo.

Poglejmo samo, koliko sprememb smo že doživeli pri bogoslužju. Gre pa res največkrat samo za spremembe, ne pa za obnovo. Dokler ne bo tudi v družinah več molitve, dokler ne bodo družine doma brale sveto pismo, o njem premišljevale in molile, dokler si ne bomo vzeli časa, da pri osebni molitvi premišljujemo lepo liturgično besedilo, tudi pri maši ne bomo ničesar doživeli. In vendar naj bi bila maša središče vsega krščanskega življenja in vrh posvečenja. Zato, če hočemo, da bo liturgična molitev tudi molitev vseh nas, mora najprej postati moja osebna molitev. Tudi obratno velja: vsaka osebna molitev se naj hrani ob liturgični molitvi.

Če je molitev tako vzvišeno dejanje, kako jo morejo potem nekateri starši uporabljati zato, da se z njo pokažejo, oziroma, da se njihov otrok pokaže, kako zna moliti. Tako v otroku že v najnežnejših letih ubijemo čut za pravo molitev in ga učimo ponavljati obrazce, ki jih bo kmalu odvrget kot ponošeno, preraslo obleko. Če pa bomo otroka učili prave molitve, osebne pogovora z Bogom, ga bomo brez dvoma naučili največje modrosti, ki ga bo spremljala skozi najhujše viharje.

Že mimogrede smo videli, da je pristna cerkvena molitev tista, ki izhaja in se vrača v življenje. Tega nam danes najbolj manjka. Pristna molitev bo iz nas naredila pristne kristjane. Prav tako ne smemo pozabiti, da je molitev najboljšo sredstvo za graditev pravih krščanskih skupnosti, v kateri posameznik ostane osebnost, ne pa številka. Krajevna Cerkev je toliko močna, kolikor se v njej moli, kolikor se skazuje kot občestvo tistih, ki se v medsebojni ljubezni povezujejo s Kristusom, dajejo vsemu smisel in krepijo vero v večno življenje.

O koristi in pomembnosti molitve bi se dalo še veliko govoriti. Najbolj bo to okusil tisti, ki bo sam začel moliti v „duhu in resnici“. Naš namen je, da bi družina res postala domače svetišče Cerkve, iz katere bi izhajali polnokrvni člani z zgrajeno vestjo, odgovorni za razvoj sveta in Cerkve, čuteči za skupnost, hkrati pa žive priče novega prihodnjega življenja. Naša prepričljivost bo tolikšna, kolikor jo bomo nahranili z molitvijo.

St. Hočevar

LJUBEZEN JE OSNOVNA ČEDNOST

Jezus Kristus je vse krščansko življenje strnil na dve dolžnosti: ljubezen do Boga in ljubezen do bližnjega. Otrok se mora od prve mladosti naučiti ljubiti. Posebno prva leta so nad vse važna za celotno krščansko zadržanje v ljubezni.

LJUBEZEN MED OČETOM IN MATERJO

Glavno izkušnjo krščanske ljubezni, ki si jo pridobi otrok, je ljubezen med očetom in materjo, med možem in ženo. Otrok je brezplačni opazovalec, kako se imata med seboj rada zakonski mož in zakonska žena, ki sta njegov oče in njegova mati.

Otroci imajo silno nežen čut za osebne odnose med očetom in materjo. Kakršne so otrokove izkušnje o očetovi ljubezni do njegove matere, in njegove matere do očeta, taka bo njegova osnovna izkušnja ljubezni do Boga in do drugih ljudi.

Brez pretiravanja lahko rečemo, da se izkustvo krščanske ljubezni oblikuje ob izkustvu krščanske in človeške ljubezni med očetom in materjo. Oče in mati sta odgovorna, da bo otrok nekoč dober kristjan in bo znal pravilno ljubiti Boga in bližnjega.

8 LJUBEZEN STARŠEV DO OTROKA

Otrok ne sme biti zgolj opazovalec ljubezni med očetom in materjo temveč mora biti tudi predmet ljubezni. Oče in mati ne smeta imeti rada samo drug drugega, temveč tudi otroka. Nad vse važno pa je to: kakor sta otroku dala življenje oče in mati skupaj, tako morata tudi otroka ljubiti in vzgajati skupaj. Kakor ni imel oče sam in tudi mati ne sama otroka, pač pa sta oba enakovredno sodelovala pri njegovem spočetju, tako morata tudi sedaj otroka oba skupaj ljubiti in oba skupaj vzgajati.

To pomeni, da ne sme imeti samo mamica rada svojega sinčka ali hčerko. Prav tako ne

OTROK MORA IZKUSITI LJUBEZEN

sme samo očka imeti rad svojega sinčka in hčerke. Pač pa morata oba starša skupaj imeti rada svojega sinčka ali svojo hčerko.

OTROK POTREBUJE MOČNO LJUBEZEN

Če ima rada svojega otroka samo mamica, občuti otrok samo polovično ljubezen. Prav tako občuti otrok samo polovično ljubezen, če ima rad otroka samo oče. Otrok pa potrebuje polno, trdno, močno ljubezen. To pa je samo ljubezen staršev.

Oče in mati sta mnogo skupaj. Tedaj imata med drugim priliko, da se pogovorita, kako bosta imela rada svoje otroke. Seveda bo potem ljubezen pokazal ali očka ali mamica. Vendar bo pa otrok občutil, da stoji za materino tudi očetova ljubezen, ali da oče ljubi otroka tudi v materinem imenu.

KAJ SI OTROK NAJBOLJ ŽELI

Nekateri starši si mislite, da si otroci najbolj želijo lepih igračk, lepe obleke, dobre hra-

ne, prijetnega stanovanja. Tako si odrasli predstavljajo otroka. Toda otrok si želi čisto nekaj drugega: otrok si želi, da bi se očka in mamica zelo rada imela med seboj in da bi oba, očka in mamica skupaj ljubila otroka. Odrasli si ne morejo predstavljati, kako silno si otroci želijo, da bi se starši radi imeli med seboj. Čutijo namreč, da bosta potem očka in mamica toliko bolj rada imela otroka, kolikor bolj rada se bosta imela med seboj. Otrok se ob ljubezni staršev čuti mnogo bolj zavarovanega in zaščiteneega kot če ga ljubi samo mamica ali samo očka.

KRŠČANSKA DOLŽNOST STARŠEV

Ko se imata starša tako rada med seboj in ko tako ljubita svojega otroka izvršujeta samo svojo človeško in krščansko dolžnost. V zakon sta stopila zato, ker sta se imela med seboj rada. Otroka sta imela iz ljubezni. In sedaj ljubita otroka zato, ker se imata rada med seboj. Vse to pa je najprej rast človeške ljubezni, ki ju je privedla v zakon, potem pa rast

krščanske ljubezni, ki je dobila potrdilo v zakramentu zakona.

Prav ljubezen pa je najbolj značilna krepost krščanskih zakoncev in krščanskih staršev. Ljubezen staršev do otroka in ljubezen očeta in matere med seboj, pa je največja želja, ki jo more otrok imeti v tej dobi.

VARLJIV VIDEZ

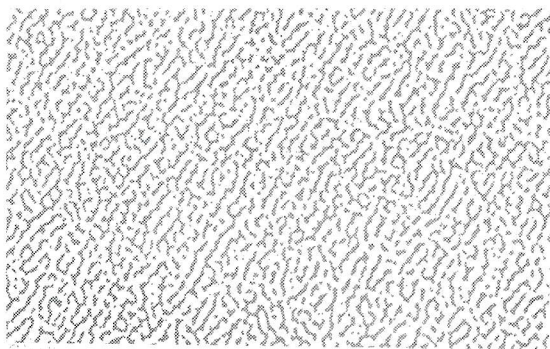
Včasih se zgodi, da ima mamica posebno rada kakega otroka, očka pa ima preko mere rad katerega drugega. Neizvedeni opazovalec bi mislil, da taka izredna ljubezen otroku prija. To je samo varljiv videz. S tem da očka bolj ljubi enega otroka kot drugega, ali mamica bolj ljubi enega izmed otrok, se čuti otrok prikrajšanega za ljubezen drugega roditelja, ki ga nima tako zelo rad. Zato je to vedno le polovična ljubezen. Polovična ljubezen pa ne more nikdar zadovoljiti.

ČLOVEŠKA LJUBEZEN JE OSNOVA ZA BOŽJO LJUBEZEN

Ko otrok v ljubezni očeta do matere izkusi človeško ljubezen in ko je sam deležen človeške ljubezni, je pripravljen za božjo ljubezen. Otrok vidi, kako se oče in mati in drugi člani družine v ljubezni in spoštovanju obračajo v molitvi do Boga. Otrok občuti, kako oče in mati ljubita Boga in ga imata za člana svoje družine. Otrok v moči posnemanja in s pomočjo ljubezni, ki sta mu jo oče in mati vcepila v dušo tudi sam skuša ljubiti Boga. Način in moč ljubezni pa sta odvisna od ljubezni, ki jo je otrok izkusil pri svojih starših. Ta šola ljubezni je pomembna posebno za prejem evharistije. Pri obhajilu prihaja Jezus sam iz ljubezni do otroka k njemu na obisk. Ko bo katehet pri pripravi na prvo obhajilo otrokom razlagal ta zakrament bo gotovo rekel: „V obhajilu prihaja Jezus iz ljubezni do vas k vam.“ Učinkovitost obhajila bo v veliki meri odvisna od izkušnje ljubezni, ki jo je otrok imel pri svojih starših.

Praznik Brezmadežne nam sam po sebi nudi v premissljevanje eno od osnovnih dejstev krščanskega verovanja: izvorni greh. Vsi ljudje, razen Marije, Jezusove matere, so začeli svoje življenje kot božji sovražniki. Če bi hoteli to plastično prikazati, bi rekli, da so prvi listi življenjske knjige vsakega izmed nas popacani z madeži izvirnega greha. Samo Marijina knjiga življenja je brez madežev. Zato jo imenujemo „brezmadežno“. Zaradi izvirnega greha je bilo potrebno Jezusovo odrešilno delo, njegovo trpljenje in smrt. Jezusovo odrešilno delo nas je neizmerno obogatilo. Zato lahko brez pretiravanja pravimo: „O srečni greh, ki nam je pripravil takega odrešenika in nam dal tako odrešenje!“

PRAZNIK ČISTOSTI

10

Vendar je krščanska pobožnost in ljudska vernost nekako pozabila na osnovno misel praznika. Verjetno je bila pregloboka in mogoče tudi preveč žalostna. Obrnila je pozornost na nekaj bolj vsakdanjega in življenjsko neposrednega, na čistost, to je na obvladovanje telesne sle. Namenoma nismo uporabili negativne opredelbe, ki se glasi „krepot, ki nam pomaga, da se izogibamo grehov zoper šesto božjo zapoved“.

Kdor se zna obvladati, je močan, krepak, odločen, življenjsko usposobljen, v določenem pogledu tudi zrel in dorasel. To so pozitivni vidiki krščanskega in človeškega življenja. Prav te vidike pa hočemo na praznik Brezmadežne na poseben način podčrtati in se ob njih pomuditi.

Praznik Brezmadežne nosim v spominu iz svojih mladih let. Hodil sem k rani maši. Na začetku decembra je v Slovenskih goricah precej mrzlo. Skoraj vedno me je zeblo. Na ta praznik so imela dekleta skupno obhajilo „Marijine družbe“ in slovesen sprejem novih članic. To je bil za celo župnijo velik dan. V „Marijino družbo“ so vstopala dekleta pri osemnajstih letih. Vedela so, kaj so

ČISTOST V DANAŠNJEM ČASU

delale. Spominjam se, da so bili njihovi obrazi zelo resni in odločni. Občutek sem imel, da bi lahko vsaka povedala svojo življenjsko zgodbo in prepričanje, da ji je čistost potrebna za obvladovanje svojega življenja in ne za strahopeten beg iz življenja. Prav ta vidik zrele premissljenosti me je navdajal z občudovanjem.

VSEBINA PRAZNIKA

Vsak praznik ima svojo vsebino.

Najprej je verska skupnost neko dejstvo močno doživela, recimo dogodke Jezusovega odrešilnega dela. Nato je skušala najti najustrežnejši način, kako bi to doživetje izrazila. Ti načini so bili javna praznovanja, katerim so dodali še versko in cerkveno slavje. Važno pri tem je to, da je ljudstvo čutilo potrebo na zunaj izraziti to, kar je v notranjosti doživljalo. Najprej je bila vsebina, šele nato praznovanje.

Krščansko ljudstvo je vedno doživljalo veselje ob obljubi plačila, ki ga je Jezus Kristus zagotovil tistim, ki so „čistega“ srca. „Blagor čistim v srcu, zakaj ti bodo Boga gledali“ (Mt 5, 8) zveni vsakemu verniku v duši, ko misli na svojo najvišjo srečo v združenju z Bogom. Toda za to je potrebna čistost srca. Za uživanje Boga je potrebna čistost srca!

Osnovna krščanska misel ni v odpovedi nečemu, kar spada v človeško življenje, pač pa v usposabljanju za gledanje Boga. Kdor nosi očala in hoče dobro videti, si najprej očisti leče. Potem se odpre pred njim polnost lepote. Kdor hoče videti in gledati Boga in tako uživati najvišjo človeško srečo, ne sme pustiti, da bi mu vsakršna zemeljska razbrzdanost motila ali meglila duhovni pogled.

Čistost se ne nanaša na zatiranje človeških danosti, pač pa poudarja najvišje zadovoljstvo in srečo v doživljanju Boga. Če hočeš biti bolj srečen, bodi bolj čist. Če hočeš biti vedno srečen, izčisti svoje duhovne oči, da bodo mogle gledati in uživati Boga.

IZBIRA VREDNOT

Danes je človeštvo toliko napredovalo, da ne prenaša več prepovedi in strahovanja, pač pa hoče spoznati vrednote, se zanje navdušiti, se zanje odločiti in jih svobodno izbirati. Gotovo je pri tem igralo krščanstvo veliko vlogo. Poleg tega hoče človek delati iz najvišjih motivov. Najvišji med temi pa je prav gotovo ljubezen. Najprej ljubezen do sočloveka, ki ga vidimo, potem pa ljubezen do Boga, ki ga spoznavamo v bližnjem.

Sodobni kristjan hoče biti čist zato, da bo mogel bolj ljubiti. Najvišja ljubezen pa je v Bogu. Ta ljubezen pa ne zahteva odpovedi človeškim pogojem življenja, pač pa sprejetje tistih pogojev, ki morejo človeka usposobiti za večjo srečo. Ta sreča je po Jezusovem zagotovitilu „čistost, ki te usposobi za gledanje Boga“.

PRIZVOK NEBOGLJENOSTI

Kdor si danes upa govoriti o čistosti, se izpostavlja nevarnosti, da ga bodo imeli za naivneža. Danes je moderna vitalnost, življenjska izkušnost, uporaba vsega, kar more človeku prinesiti poudarek človeškega in v mnogih primerih tudi izrazito telesnega. Govoriti o čistosti pomeni govoriti o preživelih in nesodobnih temi.

V preteklosti so najbrž res poudarjali bolj negativni vidik čistosti, namesto da bi kazali njene pozitivne strani. Rekli bi lahko, da so čistost gledali s senčne strani, namesto da bi jo postavili v sončno luč, in jo tako skušali spoznati v vsej njeni globini. Mogoče bi celo lahko rekli, da so videli rajši senco, ki jo čistost mogoče meče na človeško življenje, namesto, da bi gledali luč, ki čistost predvsem osvetljuje.

Tega ni kriva čistost in njeno bistvo, pač pa ljudje, ki so čistost gledali na svoj način in iz svojega zornega kota. Tako so nekoč gledali na človeško osebo, na zemeljske dobrine in na uporabo človeških sposobnosti. Bilo jim je bolj zato, da so človeške sposobnosti zatajevali in jih prezirali in so temu rekli „ponižnost“. Rajši so zapovedovali od zgoraj, namesto da bi ljudi naučili, da bi se sami pred Bogom osebno odločali. Temu so rekli „pokorščina“. Tako so tudi čistost prikazali v celi vrsti negativnih vidikih, pozitivnih strani pa niso hoteli videti, ali jih niso znali najti.

ESHATOLOŠKI VIDIK

Sodobni človek ne gleda nazaj. Bodisi zato, ker je sedanost lepša, bodisi zato, ker je toliko žalostnega in nepopolnega prav v naši preteklosti. Mnogo rajši se prepušča sedanosti in razmišlja o bodočnosti.

Prav bodočnost pa meče svojo luč na čistost in jo prikazuje kot predpogoj in pot k najvišji človeški sreči. „Kdor hoče Boga v večnosti gledati, naj bo čist“. Kdor hoče biti ob gledanju Boga in uživanju njegove popolnosti do polnosti srečen, naj bo čist.

Ko poznamo sredstvo in vidimo njegovo koristnost, nas nič ne zadrži, da bi si ga ne pridobili. To

je kakor evangeljski zaklad, zaradi katerega človek proda vse kar ima in kupi njivo, kjer je zaklad zakopan.

NOVA GOVORICA

Sodobna mladina želi spoznati vrednote. Sodobna mladina si želi tudi informacije o čistosti in objektivno sodbo o čistem življenju. Predpogoj za pogovor s „sodobno“ mladino je „sodobna“ govorica, ki jo mladina razume in ki ji nekaj pozitivnega pove o tem, kar jo zanima. Sodobna mladina hoče vedeti, kaj čistost je in ne tega, kar čistost ni, ali česa se moraš izogibati, da čistosti ne boš izgubil. Dokler ne poznaš resnične vrednote čistosti, se ne moreš zanjo navdušiti. Če začneš govoriti o tem, česa ne smeš storiti, da boš čist, pa se še nisi odločil, da hočeš ostati čist, je zelo verjetno, da te nihče ne bo poslušal.

Zato je don Bosko rekel: „Govori o lepoti čednosti in navdušuj za vse dobro in plemenito!“ Isto velja posebno za čistost. Pokažimo v pozitivnih potezah, kaj je čistost in prikažimo njeno pravo vrednoto.

Verjetno imamo težave pri oznanjevanju čistosti zato, ker smo sami premalo prepričani o njeni vrednosti. Zato naše besede zvenijo neprepričljivo, prazno in samo govorniško.

Verjetno ne bo zadosti samo učeno razpravljati o čistosti, pač pa se bo treba poglobiti v premišljevanje, da bomo odkrili vrednoto čistosti in jo življenjsko osvetlili. Ko bomo čistost dojeli kot vrednoto, bo postala privlačna.

VELIKA VREDNOTA

Sodobna mladina hoče resnične vrednote, ne zgovornih osvetljevanj in prepričljivih nagovorov. Brez dvoma je čistost velika vrednota. Zato je mladina tudi željna, da ji jo kdo prikaže. Če bi mladini nakazali velike zahteve, ki jih čistost terja, še prej pa bi ji prikazali resnično vrednoto čistosti, bi se brez odlašanja odločila za čistost.

Mogoče dostikrat tožimo, „kako malo smisla ima sodobna mladina za čistost“. S takim pritoževanjem sami obsojamo svoje oznanjevanje, ki velike vrednote čistosti ne zna prikazati mladini kot resnično in veliko vrednoto. Ni kriva mladina, temveč odrasli, ki ji čistosti ne znamo prikazati na zanjo sprejemljiv način.

Naj bi praznik Brezmadežne pomagal do večje usposobljenosti, da bi govorili mladini o čistosti življenjsko.

Valter Dermota

Tudi redovniška skupnost lahko sčasoma postane le skupek ljudi za opravljanje svojega poslanstva med vernimi, da jim zadostijo njihove verske potrebe. Ker je tak skupek ljudi organiziran, bi ga lahko imenovali Podjetje za verske zadeve. Lahko pa se tudi zgodi, da tak skupek poklicno duhovnih ljudi nima skupnega cilja, ampak vsak zase opravlja svobodno svoje specifično duhovno ali versko ali čisto preprosto človeško delo. Če med njimi ni nikakih vezi, je taka hiša postala hotel. Dom pa je čisto nekaj drugega: v njem se vsi člani počutijo kakor ena družina, pa čeprav ima vsak svoje opravilo.

Skupina duhovnikov na Kodeljevem me je povabila na pogovor za okroglo mizo prav o tej temi. Skupino sestavljajo dr. Valter Dermota, profesor katehetike na Teološki fakulteti v Ljubljani, in še štirje mladi duhovniki, ki imajo za seboj že nekaj pastoralne prakse, sedaj pa so študentje specializiranih ved na ljubljanski filozofski ali teološki fakulteti. To so: Bajzek Jože, Ciglar Tone, Imperl Franc in Snoj Lojze. Vodja skupine in pravi redovniški ravnatelj je Imperl Franc, vendar kot prvi med enakimi.

HOTEL, PODIJETJE ALI DOM ?

SV (Salezijanski vestnik): Vi, g. doktor, ste bili predstavnik slovenskih salezijancev na VOZ-u (Vrhovnem občnem zboru salezijancev) v Rimu, kjer ste skušali kovati prenavo naše družbe. Med drugim nam je zbor prinesel tudi novost tako imenovanih malih skupnosti, ki naj bi bile nositeljice prenavo naše družbe. Kaj je po Vašem mnenju študijska skupnost na Kodeljevem že dosegla in kakšna naj bi bila njena naloga v prihodnosti?

DERMOTA: Male skupnosti so sad prizadevanj mnogih salezijancev, posebno mladih, da bi mogli živeti pristno salezijansko

družinsko življenje. Če hočemo obnoviti svojo družbo, moramo obnoviti svojo osnovno značilnost, to je družinskega duha. To pa je mogoče samo v manjših, če že ne samo v malih skupnostih.

Naša študijska skupnost je dosegla nekaj osnovnega: obstaja kot mala skupnost. Ima svoje člane, prostore in svoj cilj: znanstveno in redovno pripravo za bodoči apostolat. Ima svojega predstojnika. Kakšna bo prihodnost? Ne morem biti prerok. Življenje samo bo narekovalo nove oblike redovniškega sožitja in mi se bomo skušali prilagoditi. Upajmo, da bo apostolsko zelo učinkovito!

SV: Pet sobratov vas tvori posebno študijsko skupnost na Kodeljevem. Skupno življenje je vsekakor glavna sestavina vaših prizadevanj. Kako to mislite doseči?

CIGLAR: Vsekakor vzgoje za skupnost ne moremo izčrpati v treh stavkih: „Kako lepo in prijetno je, če bratje prebivajo skupaj“, „Moja največja pokora je skupno življenje“ in „V skupnosti posameznik nekaj žrtvuje skupnosti in od skupnosti nekaj dobi in obratno“!

Ti stavki popolnoma držijo tudi za panj čebel ali za mravljišče. In čeprav vse v redu poteka, tukaj ni skupnosti.

Skupnost ljudi, tudi redovna, je lahko čebelni panj, mravljišče, kjer se vsi zelo pravilno odzivajo na „zvončkljanje“ – po zakonih pogojnih refleksov – kar pa je možno brez možgan in zavesti.

Skupnost ljudi, to je nova stopnja zavesti: zavest pripadnosti, odgovornosti, ljubezni, različnosti... ko človek skupnosti vse daje in vse od nje prejema, ko skupnost bogati v toliki meri, v kolikšni ji daje.

Nekaj te nove zavesti se kaže tam, kjer se trudijo za skupnost, ne da bi koga uniformirali; kjer kritizirajo, ne da bi se kregali; kjer dajejo, ne da bi žalili; kjer prejemajo, ne da bi prosili; kjer ljubijo, ne da bi poniževali; kjer služijo, ne da bi izkazovali usmiljenje; kjer so svobodni, ne da bi zlorabljali svobodo; kjer so različni, ne da bi bili drugačni...

Nekaj tega je mogoče opaziti v naši skupnosti!

SV: Na začetku šolskega leta, Franci, si bil imenovan za ravnatelja kodeljevske skupnosti. Kako si zamišljaš vlogo ravnatelja v tej skupnosti, ko v tradiciji nimaš primerov, da bi ravnatelj bil enak z enakimi?

IMPERL: Vprašanje meri na skupnost, pri kateri medsebojno usklajenost narekuje ne le

človeško spoštovanje in skupni interesi, temveč tudi vse bogatejša poklicna usposobljenost članov, osebno dopolnjevanje in že dobro medsebojno poznanje.

Vse to narekuje odsotnost odnosov, kot so: „zgoraj–spodaj“, nižji–višji“, itd. Nesprejemljivi so pojmi gospodovanja in le enega „razsvetljenega“. Čas je že, da si ob pomoči sodobnih antropoloških ved, procesa humanizacije ter zavestne hominizacije ustvarjamo pogoje, ki bodo bolj kot v preteklosti pogojevali ustvarjalnejšo, plodnejšo in odgovornejšo zavest človeka. Sposobni smo ustvariti skupnost, kjer bo vsak poedinec skupnosti ravnatelj. To pomeni, da se bo vsakdo čutil izenačenega z nosilcem odgovornosti. Želje in cilji ravnatelja so izenačeni z željami in cilji skupnosti in vsakega posameznika v njej. Pri tem mislim seveda že na izražene želje in cilje.

Kakšno vlogo ima potem ravnatelj? Nobene druge, kot vzpostaviti pogoje za tako izražanje. Ali z drugimi besedami: prislusniti silnicam skupnosti, jih vstaviti v razvojno-delovni proces ter bedeti, da v medsebojnem spoštovanju in ljubezni ter iskrenosti do odrešenjske resničnosti obrodi sad, ki smo ga dolžni človeku in po njem Bogu.

SV: V študijskem letu 1971/72 ste bili duhovniki: ti, Bajzek, Ciglar in Imperl zametek sedanje skupnosti na Kodeljevem. Ob študiju ste po nekaterih naših župnijah (na šestih) delovali predvsem za posolsko mladino. Kako gledaš, Jože, na tisto leto dela? Mnogi so menili, da bo ta trojka kratkotrajnega veka.

DERMOTA: Povojna doba je odpravila osnovne strukture našega delovanja in jih nadomestila z župnijami. Naše strukture v zavodih prihajajo od don Boska, ki je bil vzgojiteljski

genij. Mi to nismo. Zato moramo to pomanjkljivost nadomestiti s strokovnostjo. Mogoče je prav kodeljevska skupnost poklicana k temu delu. Ko bomo imeli, recimo, deset strokovno pripravljenih salezijancev, ki bodo dobro poznali naš slovenski vzgojni položaj in trenutek, bo mogoče pristopiti k reševanju tega problema. Dokler pa teh ljudi nimamo, se držimo župnijske strukture, kot jo je izdelalo naše slovensko dušno pastirstvo.

BAJZEK: To je bilo ekipno delo, ki je danes nujno. To pa še ni dovolj. Menjati strukture v glavah niti ni tako težko, toda dokler se te ne uresničijo v praksi, je vse skupaj v zraku. Takrat smo mi začeli z ekipnim delovanjem, toda z občutkom, da smo na tujem področju. Izgledalo je tako, kot da bi hodili saditi na tujo njivo. In spoznanje: da bi spremenili strukture župnijskega delovanja, je potrebno izhajati iz osnove, to je iz dejanskega položaja na terenu. Tam se mora poroditi potreba po novem uresničevanju lastnega dajanja. Dokler pa se tolažimo, da je posameznik zmožen zadovoljevati vsem religioznim potrebam ljudi in jih ohranjati verne, so vsi drugi poizkusi varljivi. Toda stvar se pomika naprej!

13

SV: Salezijanci naj bi bili elita vzgojiteljev, predvsem za mladino. Če se ozremo po Sloveniji, pa ni videti, da bi salezijanci delali povezano, skupinsko, ampak bolj posamično, vsak po meri lastnih moči, sposobnosti in apostolskega duha. Za uspešnost bi bilo treba vse možne sile združiti, vse delovanje pa bi usklajal pastoralni katehetski center. Kakšna potreba bi bila po ustreznem centru in kakšne možnosti imamo, trenutno in v bodoče, salezijanci?

SPOMNIMO SE V MOLITVI:

velikega dobrotnika
Hčera Marije Pomočnice

FRANCA ZUPANA
z Bleda,

ki je umrl po dolgem
trpljenju dne 7. oktobra 1973

in

TEREZIJE VIDIC

velike dobrotnice Salezijancev
in mame naših duhovnikov
Vidicev, ki je umrla za
posledicami avtomobilске
nesreče 26. novembra 1973

Kar zadeva pastoralno-katehetski center, sem mnenja, da je Slovenija razmeroma majhna in ne bi bilo treba, da bi hoteli na svojo pest kaj organizirati. Če bi uresničili zahteve Splošnega katehetskega pravilnika iz leta 1971 o Škofijskem katehetskem centru in Škofijskem katehetskem uradu, bi bilo mnogo storjenega. Za kako zgolj salezijansko strukturo se pa pri nas ne navdušujem.

Končno gre pri vseh teh stvareh za ljudi in ne za ustanove. Ljudje delajo in omogočajo ustanove. Če bi imeli ljudi, bi imeli lahko, npr. „Katehetski institut“. Toda kaj nam bo „institut“, ko nimamo za to strokovno pripravljenih ljudi in zato ne bi mogli nič narediti. Gre nam za učinkovitost, ne pa za prazne naslove.

SV: Na kakšen način vam je uspelo, ob tolikem pomanjkanju osebja za trenutne pereče potrebe, da nadaljujete s študijem?

CIGLAR: Če salezijanci na Slovenskem vidimo svojo dejavnost in svoje poslanstvo v pastoralnem delu po župnijah, potem je res čudno, kako smo uspeli pobegniti od dela.

Če pa gledamo z drugega zornega kota, da so župnije bile samo nadomestilo za naše onemogočeno pristno salezijansko apostolstvo, potem pa lahko rečemo, da v pravi smeri še takorekoč sploh nismo zastavili svojih moči in sredstev in se lahko vprašamo, kako da toliko

časa tega nihče ni uvidel, ali, da je vse ostalo le pri besedah in pobožnih željah?

Potem se nas je našlo nekaj mladih duhovnikov, ki smo nekaj hoteli, to konkretno predlagali, in moram reči, da noben konkreten predlog (končno) ni bil zavrnjen!

SV: Lojze, na Teološki fakulteti v Ljubljani si postal asistent katehetike. Misliš, da boš kot tak, na najboljši možen način koristil bogoslovcem in slovenski Cerkvi?

SNOJ: Tega pravzaprav niti ne mislim. Prepričan sem pa, da je tudi moje delo potrebno in želel bi, da bi bilo koristno. Načrti pa, ki jih imamo na katehetskem področju na fakulteti, zaenkrat presegajo zdajšnje resnične možnosti. Kaze, da je liturgična prenova v Sloveniji stekla (četudi še ni bogato uresničena). Tako Rim in zato tudi škofje, za salezijance pa še zadnji inspektorjalni zbor, sedaj na stečaj odpirajo vrata katehetski prenovi. Za uspešno označevanje je treba iskati novih didaktičnih sredstev in novih metod. Zato so potrebni ljudje, potrebni predvsem usposobljeni laiki.

SV: Franci, kako to, da si po prvi stopnji matematike (dve leti) prenehal s študijem matematike, odšel na teologijo in sedaj študiraš psihologijo? Kaj misliš s svojim znanjem psihologije ob že končani teologiji?

IMPERL: Med študijem teologije so se okoliščine, pa tudi potrebe naše družbe precej spremenile. Osebnost sem se čutil vse bolj pritegnjenega k mlademu človeku. Všeč mi je bilo njegovo iskanje, hrepenenje, njegov dinamizem. Odtod želja po posebni pripravi za delo z mladino na verskem področju. Zato sem se odločil še za psihologijo.

O bodočih osebnih načrtih ne bi kaj preveč govoril. Odvisni so od raznih dejavnikov. Trdna pa je moja življenjska usmerjenost: pomagati z vsemi močmi, ob pomoči znanja in osebnostnih teženjih pri osebnostni in odrešenjski rasti mladega človeka.

SV: Čisto preprosto: Jože, kaj misliš početi s sociologijo v svojem bodočem pastoralnem delu?

BAJZEK: Mislim, da moramo danes prisluhniti svetu, znamenjem časa, da bi razumeli, kaj Duh sporoča Cerkvi, če se smem izraziti v stilu Janeza Dobrega. Cerkev je po svoji globoki naravi zgodovinska in zato zanika samo sebe, če se oddaljuje od sveta in se zapira v lastno religijo s svojimi dogmami, obredi in moralo. Cerkev se s časom spreminja, ker jo sestavljajo ljudje, ki so zgodovinsko pogojeni. Vse oblike, ki jih je Cerkev sprejemala so bile prehodne. Tega se moramo danes zavedati. Nobene pravice nimamo v imenu Evangelija današnjemu človeku dajati večrajšjo obliko vere in morale! Današnji človek ne more biti tako, ali bolje, na takšen način religiozen, kot je bil nekoč. To sam iskreno priznava, na to lahko sklepamo.

Razvoj humanističnih ved: sociologije, psihologije, ipd. omogoča predvidevanje novega človeka, ki bo svojo vero v svetu živel v drugačnih oblikah. Spoznavanje teh ved je torej nujno, da bomo lažje prisluhnili temu novemu človeku.

SV: Za nami je posebni inspektorjalni zbor, na katerem si tudi ti, Lojze, sodeloval. Dobili smo tudi svoj prvi inspektorjalni pravilnik. Če pogledaš v salezijansko preteklost, nam lahko poveš, katere so nove kvalitete pozborovske salezijanske družbe na Slovenskem? Katere pogrešaš?

SNOJ: Nova kvaliteta? To pomeni nekaj čisto novega, tako novega, močnega, da nadomesti „staro“, vzbudi pozornost . . . Ja, v tem smislu so naši „stari“ salezijanci dosegli toliko, da jim mi danes lahko zavidamo. Res se bojim, da bomo govorili o novih stvareh, stari so jih pa iskali in iznajdljivo uresničevali. Nove kvalitete pri nas sedaj? . . . Pogrešam jih, gotovo! Pogrešam preroških in karizmatičnih osebnosti, ki bi veliko premišljevale, veliko tvegale, ki bi vlekale naprej, močno, močno . . .

SV

SVETO PISMO V DRUŽINI

Škofje so na vesoljnem zboru v Vatikanu izdali poseben dokument o božjem razodetju. Z branjem svetega pisma želijo, da se božja beseda razširja in proslavlja. Zaklad razodetja naj napolnjuje naša srca posebno v cerkvi in v družini. Kakor iz stalnega stika z evharistično skrivnostjo raste življenje Cerkve, tako smemo pričakovati nov vzpon duhovnega življenja iz pomnoženega spoštovanja in branja božje besede (BR 26).

Prav je, da se na to spomnimo v svetem letu, ki smo ga začeli letos na Binkošti.

V svetem letu moramo biti zelo stvarni in dejavni. Glavni namen je naše osebno spreobrnjenje in napredovanje. Cerkevni zbor postavlja na prvo mesto prenovo posameznikov in skupnosti preko prenovitve družine. „Zdravje osebe in družbe je globoko povezano s srečnim stanjem družinske skupnosti“ (CS 47). Svetoletni program usmerja posebno pozornost na družino, ki naj postane „domača Cerkev“. Sreča je v zavestni povezavi družine s Kristusom po božji besedi. Sveto leto ne sme biti v mnogem govorjenju. Svoje sadove bo prineslo prek dejavne skupnosti družinskega molitvenega življenja.

Misijonsko delo apostolov ima pečat Jezusovega načina oznanjevanja: „Niso nehali po hišah vsak dan učiti in oznanjati Kristusa“ (Apd 5, 42). Pričevanje cerkvenih očetov to potrjuje. Sv. Klemen Aleksandrijski imenuje družinsko ognjišče „božjo hišo“. Nanjo nanaša Gospodove besede: „Kjer sta dva ali trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi“ (Mt 18, 20).

Zato pravi sv. Ignacij Antiohijski: „Kjer je Kristus, tam je Cerkev“. Družina pa je Cerkev v malem. Tako veselo je to sporočilo, da so sv. Janezu Zlatoustemu čestitali ob besedah: „Ko sem vam dejal, naj vsakdo iz vašega domačega ognjišča napravi Cerkev, ste mi ploskali. Pokazali ste veliko navdušenje za te besede.“

Družinskim očetom je sv. Avguštin naročal: „Bodite moji predstavniki v svojih družinah. Škof je poklican, da skrbi za svoje in jih poučuje. Vaša naloga je v veri poučevati svoje otroke. Škof mora oznanjati božjo besedo. Svoje domače morate opozarjati na Kristusa in jim razlagati njegovo besedo. Tako boste v svojih družinah izpolnjevali škofovo poslanstvo v Kristusovi službi.“

Cerkveni zbor spodbuja družine, naj si s pogostnim branjem svetega pisma prisvojijo vzvišeno spoznanje Jezusa Kristusa. Nepoznanje sv. pisma pomeni nepoznanje Jezusa Kristusa.

Župnija je šola božje besede, miza evharistične-ga kruha in oltar molitve. Podobno naj bo vsaka družina: beseda — kruh — molitev, ali pa drugače: šola — miza — oltar.

Po sv. pismu nam Bog govori. Knjige sv. pisma nam odkrivajo Boga, ki nas ljubi. Bog se nam po svetih knjigah razodeva kot Bog veličastva egiptovskega Jožefa; Bog domačnosti pri Tobiju; Skrivnostni Bog pri Jobu; poučujoč v knjigah modrosti, grmeč in karajoč po prerokih. Svet Bog pri Izaiju, Bog ljubezni pri preroku Ozeju, zmagoslavni Bog v Razodetju sv. Janeza. V evangeliju pa Bog kot dober Oče.

Sv. pismo nam govori o Jezusu Kristusu, ki je prišel med nas zato, da nas poveže z Očetom. Vsa Stara zaveza je na Kristusa pripravljala.

Sv. pismo je kakor prilika o izgubljenem sinu. Berimo ga s spoštovanjem do božje besede, s ponižnostjo, ker smo pred Bogom in s sinovsko ljubeznijo, s katero moramo govoriti z Očetom. Sv. pismo je poslanica Očeta svojim otrokom. V njem je treba iskati božjo voljo. Sv. pismo je dnevnik Boga in človeka. Je človekova zgodovina v božji luči in razlagi. Sv. pismo nam pove, kaj Bog hoče z nami. Pred nami razgrinja božji dolgoročni načrt spreobrnjenja in zveličanja.

Pisatelj piše: „Včasih so zelo radi prebirali sveto pismo kot družinsko knjigo. Po večerji je družinski oče začel razlagati sv. pismo. Prebral je tri do štiri poglavja in jim dodal potrebne pripombe. Pri mizi nas je bilo 22. Vedno je začel s temi besedami: Zberimo se, otroci. Zdaj nam bo govoril Sv. Duh. Mi pa recimo: Gospod, govori! Tvoj služabnik poslušal!“

Lansko leto je v „Delu“ novinarka Marina Draščič v „Občanovem barometru“ zastavila Francu Aliču vprašanje, kaj dela in bere. Odgovoril je: „V cerkev hodim. Vsak dan grem. Veliko nas je tam. Berem knjige. Štiri dele Svetega pisma sem že večkrat prebral. Potem o tem razmišljam“ (Delo, 5. okt. 1971).

Univerzitetni profesor dr. France Kidrič je na ljubljanskem vseučilišču predaval zgodovino slovenskega slovstva. Pri raziskovanju starejše slovenske književnosti je spoznaval pomen in vpliv sv. pisma na miselnost našega ljudstva. Svojim študentom je dejal: „Priporočam vam branje sv. pisma tudi z literarno estetske strani.“ Nekaterim je biblija izredna kulturna vrednota, nam vernim pa je več kakor zgolj kulturno zgodovinski dokument. Nam je mnogo več kakor vir, brez

katerega je naša kultura tako nerazumljiva kakor brez starega veka. Sveto pismo je kot božja beseda naše vere, kot največje književno delo pa je podlaga naše kulture.

Odbor za mladinski verouk v Pomurju je raziskal duhovno usmeritev mladostnikov. Na vprašanje, če berejo sveto pismo, so odgovori zelo različni. Le 8 odstotkov jih redno bere sv. pismo, 70 odstotkov včasih, 22 odstotkov pa nikoli. Zato se vzgojitelji in kateheti vprašujejo, kako bi mladim približali sv. pismo (Pastoralni pogovori 1972/3). Ker so starši prvi vzgojitelji vere svojih otrok, je nujno, da v družinah uvedejo svetopisemsko uro. Vsa družina pa naj postane biblični krožek. Kakor dobrega človeka spoznamo po njegovi najljubši knjigi, tako bomo tudi družine spoznali po knjigi sv. pisma in po načinu, kako jo berejo.

Sv. oče je 16. julija 1972 priporočil zbranim turistom in romarjem, naj si izberejo kakšno lepo stran dobre knjige, da krepijo svojega duha s plemenitimi in vzvišenimi mislimi.

Radio Ljubljana je 4. junija 1971 jutranjo oddajo prekinil z minuto molka za razmislek. Po tihih minutih je napovedovalec dejal: „Morda se je kdo od poslušalcev zdaj nasmehnil? A prav s tem je pokazal, kaj je potrebno. Dan moramo namreč začeti z dobro mislijo.“ Take življenjske misli nam posreduje predvsem božja knjiga sv. pisma. Knjiga ni le misel ali znanje, pač pa tudi ogledalo. V njej vidimo pisatelja. Srečujemo se z njegovim duhom in srcem. V knjigah srečujemo osebnosti, ki nam govorijo iz vse svoje duše, ki nam delijo iz svoje duhovne zakladnice, ki rešujejo naša vprašanja, ki osvetljujejo cilj in smisel življenja, nam kažejo medčloveške odnose do sveta, do bratov, sester in do Boga, ko nas vabijo v tiho zbranost ali v zbrano samoto.

V sv. pismu se ne srečujemo s človekom, ampak s svojim osebnim Bogom, ki je v besedi med nami vidno navzoč. Kakor se je božja beseda pred dva tisoč leti učlovečila v Kristusu, tako se hoče upodobiti v nas. Zato beremo sv. pismo kot Očetovo besedo. V njem je Bog začel dialog z nami. S knjigo je človek najbližje sebi, resnici in Bogu. Pri branju prisluhne glasu svoje vesti. Tu je vzgojna vrednost knjige za vse — sv. pisma. Sv. pismo je kakor naročeno za prve jutranje minute in zadnje tihe večerne trenutke, ko se poslavljamo od dnevnih raztresenosti in skrbi. Ko zapiramo vrata šumu in hrupu, odpiramo okna svoje duše zbranosti in duhovnosti. Tedaj vzamemo knjigo kot prijateljico, se z njo pogovorimo, da gremo z lepo mislijo v božje naročje, kjer se spočijemo in duhovno osvežimo.

Sv. Janez Bosko je dejal, da je lepa večerna misel za lahko noč ključ do nravnosti mladih ljudi.

Apostol Pavel z zanosom piše v Korint: „Naše pismo ste vi (s svojim zglednim življenjem), zapisano v naših srcih, ki ga poznajo in bero vsi ljudje. Očitno je namreč, da ste Kristusovo pismo, sestavljeno po nas. Pisano ne s črnim, ampak z Duhom živega Boga, ne na kamnitih ploščah, marveč na mesenih ploščah srca“ (2 Kor 3, 1–4). Pismo so Korinčani, Kristus je narekoval, pisal pa Pavel.

Verni ljudje smo SVETO PISMO, katerega danes berejo vsi ljudje. Biti moramo veselo oznanilo in živi evangelij vsem bratom in sestram, s katerimi se srečujemo na življenjski poti. Zavedamo se, da Bog želi, naj se njegovo poslanstvo po nas nadaljuje. Zato je primerna tale misel:

„Gospod, ti nimaš rok; zato vzemi moje, da boš danes po meni opravil svoje delo. Gospod, ti nimaš nog; vzemi danes moje, ko greš med ljudi. Ustnic nimaš, Gospod; sprejmi moje, ko boš danes govoril bratom in sestram.“

V svetem letu je poudarek na duhovni prenovitvi. Nevernih bratov ne mislimo spreobračati drugače kakor po svojem osebnem zglednem življenju, ki bo pričevanje za Kristusa. Naše lepo življenje in osebna prenova naj bo svetoletno oznanilo božje besede. Ne spreobračanje, temveč: Prijatelj, pomakni se više!

Živimo v dobi, ki nima primerjave v zgodovini. Dosedanja podoba svetosti ne zadostuje več. Potrebna nam je svetost, kakršno potrebuje sedanji čas; svetost, ki nima primere v zgodovini. Svet potrebuje genialnih svetnikov kakor okuženo mesto potrebuje pogumnih zdravnikov (Simone Weil).

„Gospod, odpusti nam, ki govorimo eno, a drugo delamo;

ki vidimo iver v očesu brata in sestre, a bruna v svojem ne;

ki precejamo komarje, slone pa spuščamo skozi;

ki smo sprijena sol in luč, ki se skriva;

ki ljubimo prijatelje in sovražimo sovražnike;

ki ne odpuščamo žalitev;

ki bi radi služili Bogu in svoji sebičnosti;

ki se zadovoljimo s tem, da ponavljamo: Gospod, Gospod;

ki bi radi šli za Teboj, ne da bi sebe pozabili in drugim služili . . .“

„Trebalo bi bilo iti v kopel smrti in iz zagrenjene zemlje gledati navzgor proti napuhu. Tedaj bi spoznali pravo mero. Naučili bi se govoriti in živeti. Naučili se bomo umirati. Biti prah, ne imeti oči, biti pozabljeno ime“ (Pablo Naruda).

Potrebno je, da vsak dan vzamemo v roke sveto pismo, da bomo prenavljali svoj duhovni lik. Kristjani noramo biti luč in kvas. Nikoli pa lažniv ali varljiv obraz.

Herman Wouk piše: „Dragi sin, ko gledam nazaj v preteklo življenje, nimam kaj posebnega videti. Živel sem precej drugorazredno. Zanimaril sem odnos do tebe. Opustil še mnogo drugega. Izkoristi čas, dokler ga imaš. Naredi nekaj iz sebe. Bojim se, da ti nisem dal dosti vere, ker je sam nisem veliko imel. Poslal pa ti bom sveto pismo. V njem je vsebina verovanja in vsa življenjska modrost. Toliko si pač sposoben, da boš to spoznal. Sam sem našel sveto pismo prepozno v življenju. Bodi mož! Zbogom, moj sin!“

„Živa je namreč božja beseda, učinkovita in ostrejša kakor vsak dvorezen meč, prodre do ločitve duše in duha ter razsoja misli in namene srca. Ni je stvari, ki bi bila nevidna pred njim, temveč je vse odkrito očem njega, kateremu nam bo treba dajati odgovor“ (Hebr 4, 12–13).

Pri branju svetega pisma znajmo razlikovati več stopenj. Vsaj te upoštevajmo za svojo osebno korist in dognanost:

a) branje: odpremo knjigo in preberemo nekaj vrst.

b) Razmišljanje: premišljujemo, kar nam Bog s svojo besedo hoče povedati za naše vsakdanje življenje.

c) Molitev: Bogu odgovarjamo tako, da z njim začnemo prijeten razgovor. Pogovor z Bogom je namreč molitev.

d) Delo: božjo besedo spremenimo v svoje vsakdanje življenje. Beseda je postala meso, učlovečila se je in je med nami prebivala.

„V našem sedanjem trenutku je najbolj potrebno, da od besed preidemo k dejanjem!“ Tako so odgovarjali delavci v železarni „Gjuro Djaković“ v

Slavonskem Brodu pred mesecem. Oddajo je prenašala hrvatska RTV.

„Od besed k dejanjem“ bo naše svetoletno vodilo. Sveto pismo naj kot vsakdanji priročnik našim družinam posreduje božjo modrost v našem napredovanju in zorenju.

Na Dunaju je hotelir spomnil goste na branje sv. pisma. V sobah je na omarice dal svete knjige. Nekateri gostje so sicer nekoliko začudeno gledali, a zato ni bilo manj gostov.

V naše družine sveto pismo za branje, razmišljanje, molitev in delo, da bo manj slabe volje in preprirov.

Kristus nam zagotavlja: „Če boste v mojem nauku vztrajali, boste zares moji učenci. Spoznali boste resnico in resnica vas bo osvobodila“ (greh) (Jan 8, 32).

Janez Jenko

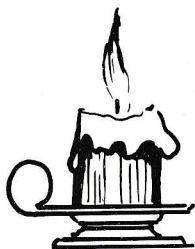
BOBI, pokaži, kaj znaš?

BUM! V STANOVANJE

Nedelja. Potrkam in že vstopim, še predno slišim zategnjeni „naprej!“ med otroškim preprirom. K dobremu prijatelju prideš lahko tudi ob manj primernem času za obiske, sem si mislil. Še predno sva se pogovorila o stvari, zaradi katere sem prišel, je mamica že pripravila kosilo. „Moraš ostati!“, „kot doma“ itd. se je vrstilo.

Če bi bil jaz navaden človek, bi že šlo. Ker sem pa „gospod“ (toda jaz hočem biti samo duhovnik!), se je zataknilo. Zataknilo se je, ko sta lačna otroka že pridno mahala po juhi in smo ostali oklevali, se spogledovali in nadaljevali pogovor, ki se je očitno že iztekel.

„Joj,“ je bilo mamici nerodno. „kdo bo molil, Nejko?“ „Jaz že ne!“ jo je dobesedno prestregel!“ Oni drugi pa je začuden vprašljivo odnosljal: „Zakaaaj?“

In še en vtis se mi v tem trenutku vsiljuje.

Čisto navaden dan je bil, eden od tistih sivih delavnikov in ura pozno popoldanska. Pozvonil sem, vstopil in nisem skrival svojega začudenja: „Nekoga moraš, moraš imeti rad“ je gramofon polglasno odvijal svojo melodijo. V kuhinji na mizi je še gorela okrašena sveča. „Kaj je vendar danes pri vas?“ – „Ati ima rojstni dan!“ sem komaj razločil, kar je oddrobila iz njegovega naročja najmanjša. „Danes smo vsi počakali in kosili skupaj“ je dodal Robi. „Kadar pri nas kdo goduje ali ima rojstni dan, na mizi med kosilom gori tudi sveča.“ „Svečo smo kupili v Gradcu. Pri nas jih prodajajo tudi, pa ne tako lepe.“ so hoteli pripovedovati vsi vprek.

„Sveče smo doslej prizigali samo, če je kdo umrl ali pa na Vse svete,“ sem samo dodal. „Toda odkar imamo velikonočno svečo v cerkvi pri krstnem kamnu in večkrat gori tudi med letom, zlasti pri krstih, jo tudi mi doma večkrat prizgemo,“ mi je povedal Bojan, štirinajstletni, s tako resnostjo, da se mi je razjasnilo še ob pomisli na Avstrijo zgubano čelo.

Končali so obed.

„Še zmoliti moramo,“ je dejal oče, kot svečenik od oltarja in že je njegov moški glas pribijal besede: „Zahvalimo se ti, o Bog, za stanovanje, za kruh, ki ga imamo v izobilju in za ostale dobrote, ki si jih zaslužimo s svojimi rokami. Ti pa nam dajš delo in zdravje!“ „Bogu hvala!“ je neenakomerno zadonelo po kuhinji.

V ČEM JE PROBLEM

Kamen, ob katerega smo zadeli, je posebno spotakljiv v mladih družinah. Trenutek miru, tihote in molitve si v mnogih družinah želijo, toda ne znajo si ga ustvariti, da ne rečem vzeti. Tak trenutek je res privilegij, toda privilegij družin, ki hočejo svoje krščanstvo osmisliti in ga kot vrednoto živeti ter prenesti na mlajše.

Morda imate v družini izkušnje. Ko je bil vaš otrok majhen, je rad zlobudral molitvice. Mi temu pravimo, da je rad molil. Ko je postal večji, ga je bilo treba siliti, da je še zmolil zvečer Sveti angel. Pozneje ga niste mogli več prisiliti. Molitev je opustil, kakor je zavrgel pravljice in njihov svet.

a) Besede mičejo, zgledi vlečejo.

Več razlogov je za to. Med njimi je morda tudi ta, da otrok nikoli, ali skoraj nikoli ni videl moliti svojih staršev. Morda jih je videl moliti, toda njihova molitev je bila neprepričljiva, nevažna, opravljena ob prižganem radiju ali televiziji in med opravljanjem drugega dela v kuhinji. Zlasti pa je bila ta molitev najbrž hitra in dobesedno zdrdrana. To je v doraščajočem otroku rodilo odpor, ko vidi toliko očetovo pozornost za športno oddajo, ali mamino nestrpnost ob kakšni reklami za modo. Molitev je doživel kot nekaj nepomembnega.

b) S silo?

Ne manjka slučajev, da mora otrok, četudi še majhen, začenjati molitev pred jedjo ali zvečer. Ker še vsega dobro ne razume, ali je utrujen, se mu to včasih upre. Če ga starši zato hočejo k molitvi prisiliti z nagovarjanjem, češ, da ni priden, če ne molí, ali pa celo s kaznijo, bo otrok doživel molitev kot mučenje. S tem so mu lahko za celo življenje okrnili pravi čut za molitev in za razgovor z Bogom.

c) Pokaži kaj znaš.

Še zlasti so nekateri starši ponosni, če njihov otrok pred drugimi (teto ali duhovnikom) pokaže, kako zna moliti. To ni nič drugega, kot odsev zahteve staršev, da več pomenijo, če imajo boljše otroke; in še, da česar oni sami v mladosti niso zmogli, zmorejo to njihovi otroci. Tako z otrokom dobesedno (podzavestno) razpolagajo. Z molitvijo bi otroka morali vzgajati v njegovem osebnem odnosu do Jezusa, odnosu, ki ga ima lahko v srcu, ali „na skrivnem“, kot pravi Jezus sam. Ti starši pa otrokovemu osebnemu odnosu vzamejo vso skrivnost in svetost, ker ga izzivajo, ocenjujejo in razkazujejo njegovo znanje, kot pri kvizu.

REŠITEV SE PONUJA

Molitev po nekih obrazcih je prava revščina v primeri z bogastvom doživetij, ki nam jih nudijo družinski ali verski prazniki, pa tudi nedelja sama. Na navaden delavnik se v družini prav tako lahko ustvari vzdušje za zbranost in molitev. Doživetje neke vrednote, samo lahko ostane in obrodi sad v življenju. Vzemimo za primer bližajoče se božične praznike. Veliko bi se dalo povedati tudi o adventu, kot času pričakovanja in pripravljanja, pa o božični devetdnevnici in o pripravi jaslí. Toda vzemimo sam sveti večer. Znamenja in simboli, ki ga spremljajo, vzbudijo v človeku globoka čustva in zanetijo pravo versko doživetje, ki je prav zaradi tega globlje, bogatejše in trajnejše.

Za mnogimi zaklenjenimi vrati in zastrtimi okni tudi gorijo svečke na božičnem drevescu, vrtijo se plošče božičnih pesmi, z radija odmeva klic zvonov. Družina je zbrana. Ljubezen in dobroto izžarevajo vsi, bolj kot kdajkoli. Tu pa tam se celo v temo in gluho noč ukrade kakšen utrinek svetonočnega veselja.

Že to je doživetje, veliko in enkratno. Osveščena krščanska družina pa se s tem ne zadovolji. Ob praznično pogrjnjeni in primerno obloženi mizi se starši pogovarjajo z otroki o božični skrivnosti. Otrok posnema zglede pastirjev in dobrih ljudi in do Jezusa zavzame čisto določen odnos, vzet po mikavnih zgledih, obenem pa ga osebno pobarva. Simboli kajenja stanovanja in kropljenja (kjer je to v navadi) doživetje še obogatijo. Med procesijo po hiši otrok z Jožefom in Marijo podoživlja skrbi ob iskanju prenočišča za Jezusa, med molitvijo veselega dela rožnega venca premišluje dogodke ob rojstvu, ob zaključku pri jaslí v božični pesmi pa doživi božično veselje zaradi Jezusovega prihoda na svet.

18

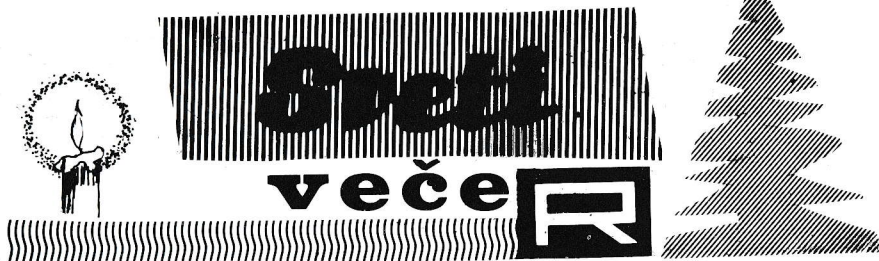
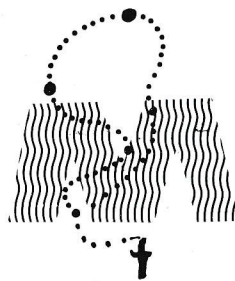

Predno sem se odločil pisati o tej boleči točki našega krščanstva, sem s strahom govoril z nekaterimi mladimi družinami. Njihove izjave so me opogumile: „Mora biti v dnevu en trenutek zbranosti, zahvale, na koncu, zvečer...“ „Eno desetko rožnega venca zmoliva z ženo vsak večer, v nedeljo pa cel rožni venec. Otroci naju še ne znajo posnemati.“

In ko sem nekoč pozno v noč potrkal na neka vrata, mi je prišel odpirat po svetlečih, s ploščicami obloženih stopnicah mlad gospod. „Prepričan sem bil že, da spite!“ sem bruhnil. „Ne, z ženo še malo moliva,“ mi je preprosto in nesramežljivo odgovoril.

Odkar nekatera naša stanovanja poleg podob na stenah krasi še večkrat prižgana sveča na mizi v znamenje krsta in rojstva, se morda tudi slovenskemu krščanstvu obeta življenje.

L. Snoj

Verjetno se strinjate, da je ta večer najlepši v celem letu. Vse je tako nekam skrivnostno, a vendar domače, zunaj mrzlo, notri toplo, zunaj noč, notri svetloba. Kakor da naša srca slutijo, da se je prav to noč začela nova doba, nova zgodovina. Ta večer je še posebej praznik družine. In noben drug večer ne more družine tako tesno povezati kakor sveti večer. Tudi molitev rožnega venca veliko prispeva k pravemu razpoloženju in doživetju skrivnosti te noči.

Predlagamo vam nekaj čisto določenega za molitev rožnega venca. Mogoče vam bo to pomagalo, da ga lepše molite, ali pa vas bo vsaj spodbudilo, da ga še bolj prilagodite našemu družinskemu razpoloženju. Ni nujno, da uporabite vse, kar tu piše. Predlaganih je več pesmi na izbiro. Ponekod boste raje peli, drugje pa brali. Važno je, da vsi sodelujete. Razpoloženje bo lepše, če bodo samo v jaslicah gorele luči. Vsi bodite obrnjeni proti jaslicam, oče in mati imejta okrog sebe zbrane otroke in vodita molitev.

Če imate kako božično ploščo, jo ne poslušajte pred to molitvijo; gramofon naj deluje, ko boste vi končali in boste že prav božično razpoloženi.

Dobro je, da oče vse povabi k jaslicam. Če so še majhni otroci, naj jim na kratko razloži pomen svetega večera. Nato bi lahko vsi skupaj zapeli:

– Poslušajte vsi ljudje...

Oče vzame v roke družinski rožni venec in začne:

– Verujem v Boga...

– Oče naš pred vsako desetko je najlepše, da molite vsi skupaj, ker smo vsi otroci istega Očeta.

I. KI SI GA DEVICA OD SVETEGA DUHA SPOČELA:

– Lk 1, 26–33

– pesmi:

Je angel Gospodov

Poslan z nebes je angel

Duša premisli

– deset zdravamarij

– čast bodi (lahko tudi požete po melodiji Je angel Gospodov)

– sklepna prošnja:

Marija, po angelovem sporočilu si postala božja Mati in po volji svojega Sina tudi naša Mati. Zato te prosimo: Mati, obrni na nas svoje dobre oči, podaj nam svojo roko in nas varno vodi k Očetu.

II. KI SI GA DEVICA V OBISKOVANJU ELIZABETE NOSILA:

– Lk 1, 39–42

– pesmi:

Zdaj razsvetljena je noč

Glej zvezdice božje

Duša premisli

– deset zdravamarij in čast bodi

– sklepna prošnja:

Marija, pomagaj nam, da bomo v veselju in žalosti luč, ki razširja Kristusovo svetlobo ljubezni in dobrote. Kakor si ga ti nosila k Elizabeti, tako ga naj mi v srcu nosimo med ljudmi danes in jutri in – vsak dan. Izprosi nam poguma, da bomo na to poslanstvo ponosni.

III. KI SI GA DEVICA RODILA:

Lk 2, 6–11

– pesmi:

Božji nam je rojen sin

Kaj se vam zdi

Duša premisli

– deset zdravarij in čast bodi

– sklepna prošnja:

Jezus občudujemo te, ko prihajaš med nas kot Bog in človek v tej hladni noči. Kakor je bila tista noč razsvetljena s posebnim sijajem tvoje ljubezni, tako naj bodo odslej razsvetljena tudi naša srca.

IV. KI SI GA DEVICA V TEMPLJU DAROVALA

– Lk 2, 22–24

– pesmi:

Rajske strune

Angelsko petje

Duša premisli

– sklepna prošnja:

Jezus, tvoja mati te je v templju darovala. Res je vse tvoje življenje darovanje za nas. Daj, da se bomo znali tudi mi drug za drugega darovati.

V. KI SI GA DEVICA V TEMPLJU NAŠLA:

– Lk 2, 41–50

– pesmi:

Dete rajsko

Tam stoji pa hlevček

Duša premisli

– deset zdravarij in čast bodi

– sklepna prošnja:

Jezus, ti si hotel biti v tem, kar je nebeškega Očeta in vendar si ubogal svoje starše in tako rastel v modrosti in svetosti. Naj bomo vedno poslušni tvoji besedi in prav tako rastemo tudi mi.

Če ste do sedaj klečali ali sedeli, zdaj vstanite. Če se zdi primerno, se lahko primete za roko in vsi okrog jaslic zapojete božično himno: Sveta noč. Lahko več kitic. Najmanjši otrok je kajpada v materinem naročju. Pred to pesmijo lahko oče ali mati kaj primernega povesta svojim otrokom.

Šele po tej pesmi lahko „navijete“ radio, gramofon...

Vsem želimo bogato duhovno doživetje svetega večera!

Liturgični krožek – Želimlje

Vezilo vrhovnega predstojnika za leto 1974

VSI ČLANI SALEZIJANSKE DRUŽINE SMATRAJO ZA SVOJO DOLŽNOST V ZVESTOBI DON BOSKOVEMU NAUKU IN ZGLEDU, DA SVOJE VZGOJNO DELO DOPOLNJUJEJO

- ☉ z iskanjem in oblikovanjem duhovnih poklicev za Cerkev
- ☉ s posebno skrbjo za poklicane v duhovniško in redovniško življenje
- ☉ s pospeševanjem in pomnoževanjem salezijanskih poklicev, in tako nadaljujejo don Boskovo poslanstvo v Cerkvi.

ATA NAS IMA VSE RAD

KRATKA VPRAŠANJA — ŠE KRAJŠI ODGOVORI: KJER JE VELIKO LJUBEZNI, JE MALO BESED!

Saj veste, da je jesensko popoldne kratko. Ko drviš po cesti lepo zavaljen v avto, se ti zdi, da z enako hitrostjo beži za gore tudi sonce. In tistega dne me je bilo tega res strah.

Pa se je k sreči vse dobro končalo. Ko je avto zaškripal pred lepo kmečko hišo, ki jasno kaže, da je tudi les v gospodarjevih rokah mehak, me ni bilo več strah. Kje še...! Metod, Brigita, Branko, Tomaž, Mariča... in še Ciril je z menoj, čeprav sedi v šoli in se muči s prvogimnazijskimi knjigami... vsi me gledajo in čakajo... Nekaj košev je pa le bilo treba vreči, da smo postali prijatelji.

In tako smo se znašli v topli sobi za mizo pri Ogorevčevih v Brezini pri Brežicah. Mama je prinesla veliko posodo in jo nad mizo obrnila. Vse roke so segle po tem kupu. Bile so slike iz družinskega življenja. Tako se je začel klepet...

— A hodita oba v službo?

Ata hodi v službo, po službi pa dela sode; mama pa je stalno doma pri otrokih. Atu je do zdaj pomagal Ciril, ko pa je odšel v šolo, mu pomaga Metod.

— Doma je še pet junakov, a ne?

Da, in vsi hodijo v šolo; osnovno. Dopoldne sem sama doma.

— A jim morate kaj pomagati pri nalogah?

Ne, samo prvemu smo pomagali. Zdaj si vsi sami pomagajo. Še preden so šli mlajši v šolo, so že vsi znali pisati in brati.

— Iz tega, kar doživljam, sklepam, da so zelo med seboj povezani.

Vedno obhajamo skupaj godove in druge družinske praznike.

— Mama, kako pa to, da so vsi tako dobri in plemeniti?

Ja, ata nas ima vse zelo rad...!

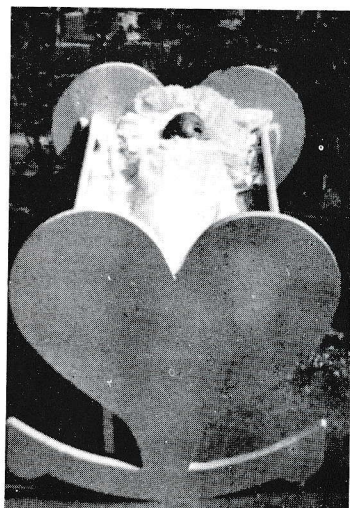
— Ata, pa ste kdaj uporabljali šibo?

Nekoliko v začetku. Zdaj ni treba več. Zdaj se že sami lepo vzgajajo. Še strožji so kot jaz.

pritožujejo, da ne gre v šoli, da je otrok poreden. Tudi če imajo enega samega ali dva imajo veliko težav. Mi pa res ne, hvala Bogu.

— Kateri je vaš najboljši praznik?

Božič.

Kako ga obhajate?

Že vsaj en teden prej začnemo postavljati jaslice. Imamo tudi cel Betlehem. Tudi božično drevo postavimo. Sveti večer in praznik sam preživimo kar se da največ ob jaslicah. Ata igra harmoniko in mi pojemo božične pesmi. Tudi najmanjša Mariča že sama zapoje.

— Mama, kaj je bilo v vašem življenju najprijetnejše?

To, da so se vsi otroci zdravi rodili!

— Kaj pa vi pravite, ata?

Da, to je res sreča, da so se vsi zdravi rodili.

— Sprejeli ste šest otrok. Ali ste bili kdaj zaradi tega v skrbeh?

Najina največja skrb je bila, kako bi otroke prav vzgojila. Število otrok je bilo za naju vedno stranska skrb. Ko zdaj gledamo okrog, vidimo, da imajo drugi še veliko več težav, čeprav imajo manj otrok.

– Tudi Brigita in Marica?
 One dve pa ne moreta. Saj Brigiti je malo hudo! Brigita, ki je medtem hitro pletla za šolsko razstavo, je nekoliko zardela.

– Nikakor naj ti ne bo nerodno. Saj je prav, da hočeš tudi ti sodelovati. – Brigita, pa ti je kaj dolgčas za Cirilom?

Seveda mi je, pa se bom že privadila.

– Kaj pa vama je pri vzgoji najbolj pomagalo?
 Složnost! Nikoli se nisva razhajala.

– Najstarejši se je odločil in odšel v semeišče. Ali sta ga kaj nagovarjala?

Ne, bil je popolnoma svoboden. Res pa je, da sem ga pri krstu posvetila Bogu.

– Kaj pa – nekoliko predrzno vprašanje – pravzaprav pomeni vera v vašem življenju?

To je nekaj najpomembnejšega, čeprav bi težko natančno povedal. Pri vzgoji največ pomaga. Prav tako molitev.

– A vi tudi radi molite? – sem se obrnil k razpoloženi petorki.

Saj vsi ministriramo, je bil pogumen Tomaž.

Prijetno klepetanje, a ne? Medtem sem izbrskal tudi sliko zibelke, v kateri joka še čisto majhen Ciril. To lepo zibelko je ata naredil ponoči, ko je najstarejši Ciril že močno trkal na vrata. Marica medtem urejuje mamine lase, Tomaž se še rad tišči mame, Branko se smehlja od veselja, Brigita že prinaša malico, Metod pa je resen kot gospodar, ki načrtuje. In ker sva bila dva in ta drugi je bil Janko Novak, kajpada ni šlo brez petja: Je angel Gospo-

dov... In tako sem nehote pomislil na sv. Družino. Kako malo piše sv. pismo o Jožefu in Mariji. Tudi ta pogovor je tako kratek. Kjer se res živi, tam o življenju ni treba govoriti. Kdor more razumeti, naj razume.

Avto je spet zacvilil in odšel na pot proti Ljubljani. Upam, da ne zastonj. Sredi tolkih slaščic, tort in peciva, da nas vse že zelodec boli, se bo nekaj zdravega vsakdanjega kruha kar prileglo. Sezite še mnogi po tem kruhu.
 St. Hočevnar

MISIJONARJI PIŠEJO

Nekaj tednov pred letošnjo misijonsko nedeljo so naši kleriki in novinci v Želimljeu pisali vsem salezijanskim misijonarjem po svetu. Sedaj pa polagoma prihajajo njihovi odgovori. Verjetno bodo tudi vas zanimali.

Najbolj pridno odgovarja naš najstarejši misijonar. Andrej Majcen iz Vietnama. Oglasil se je tudi Stanko Pavlin iz Hong Konga. Še prej, sredi avgusta, pa je prišlo pismo iz mučeniškega Burundija od Jožeta Mlinariča. Začnimo kar s tem pismom, ker je pač časovno prvo.

„Kar nerodno mi je začeti, ker sem spet v tako veliki zamudi. Oprosti! Prav danes se ti želim vsaj na kratko oglasiti. Popoldne bom namreč peljal v Bujumburo našo družino bolničarjev in bom tam oddal pismo. Če bom čakal boljših časov in priložnosti, bo še manj prilike, ker časa imam vedno manj.

Najprej se ti prav iskreno zahvaljujem, da si se tako zavzel zame! Izredno sem bil vesel Pravopisa, Salezijanskega imenika, Vestnika, Med brati, pa tudi Ognjišča in Mavrice. Saj veš, vse drugače so prikupni in zanimivi, če so sveži, po letalski pošti. Vem, da je to žrtev za vaše finance, zato sem vam vsem še bolj hvaležen!

Konec šolskega leta je bil dobesedno nabit z delom: priprave na birmo, prvo in slovesno obhajilo. Župnik je na dopustu že od 1. maja, vikar pa je moral pomagat v drug zavod... Tako sva na župniji samo dva. Res, da imamo zdaj duhovne obnove po hribih, a krstov in porok je vedno veliko. Prejšnji teden sva krstila 90 otrok. Starše in botre pripravljamo na novi obred in na dolžnost krščanske vzgoje.

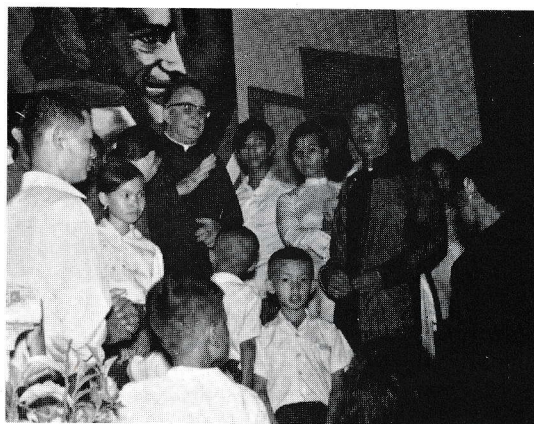
Lotil sem se tudi zidave higijenskih naprav za našo množico otrok veroučne šole. Lani smo namreč dozidali nekaj lepih razredov, toda v odmorih so se morali razbežati „v strelce“ po gozdu... Naši zidarji gradijo stebre čisto po zgledu stolpa v Pizi: nimajo očesa za vertikalne črte, saj sploh ne razumejo, zakaj mora biti prav vse tako ravno. Zato moram biti vedno zraven. Po tej poskusni gradnji mi bodo poverili veroučne šole na neki podružnici, kjer so še same strehe. Otroci sedijo na hlohah, pišejo pa na kolenih. To mi bo vzelo veliko časa, a ne bo izgubljen. Tako imam namreč priložnost poslušati in govoriti z domačini: marsikaj zanimivega zvem o navadah in o duši Burundijca. Pri skupnem delu si postanemo znanci in prijatelji. Gradbenih podjetij tudi ni, zato se moramo sami potruditi z vsem, če hočemo izboljšati pogoje za pouk... Pri tem mi tukaj res vse prav pride, kar znam. Žal mi je samo, da se nisem še bolj učil raznih obrti: elektrike, mehanike itd. Ljudje prinesejo k misijonarju pokvarjeno uro, tranzistor itd. Sicer pa, kam naj pa nesajo? Mislijo tudi, da moramo mi vse znati.

Nedavno so mi izročili skrb za skavte. Še dobro, da je zraven nekaj starejših, ki lepo delujejo. Moja naloga je le, da bolj v ozadju vzpodbujam in svetujem, vodstvo pa prepuščam njim samim.

Drugo moje delo je tudi obisk bolnikov, ki je kar pogosten. Velikokrat jih moram peljati v bolnico.

Kot vidiš, delo je raznoliko in lepo. Ljudje so preprosti in veliko manj zahtevni kot v Evropi. Naši verniki čakajo večasih po cele ure na duhovniški, če je treba.

V „Družini“ sem videl članek o novih pokolih pri nas. To je res; še več je bilo žrtev. Vojska se je maščevala nad nedolžnim prebivalstvom. V dveh predelih so kar vse pobili do zadnjega otroka. Nas pustijo pri miru, če se ne vtikamo v politiko. Precej je korupcije, a je treba molčati.

Za sklep bi te rad vprašal, če kaj veš, bo morda kdo od vas prišel pomagat v Burundi? Nič mi ne pišejo o tem, čeprav vem, da je inšpektor izjavil, da je pripravljen pustiti v misijone, če se kdo javi. Tudi kleriki bi lahko prišli pomagat.

Lep pozdrav tebi in vsem!”

Pismu je priložena slika, kjer vidimo s. Bogdano in neko drugo redovnico sredi črne mladine.

Tudi g. Majcen je poslal tri slike. Prilagam tisto, kjer so „ovekovečili“ novomašnika Tiema, ki je bil gojenec in novinec Majcena. V odgovor dvema sobratoma pa takole piše:

„Lepa hvala za vaše pismo. Obilo blagoslova za vaše nelahko, pa tako važno delo za bodočnost naše slovenske inspektorije. Seveda, časi se spreminjajo, toda don Bosko ostane in živi v teh mladih idealnih fantih.

Jaz zaenkrat pripravljam za noviciat prihodnjega leta kakih 50 aspirantov. Pravkar končujem pogovor z vsakim izmed njih: je zelo utrudljivo, a važno, da se bodo koncem leta pravilno odločili za eno ali za drugo pot.

V novembru bom imel pa še drugih 48 fantov predzadnjega letnika in v decembru še ostale. To je težko delo. Poleg teh osebnih pogovorov imam na skrbi še 15 univerzitetnih študentov med mladimi sobrati. Treba je delati „dokler je še vetra kaj“, kot poje naša pesem.

semeniščniki pa prihajajo vsako jutro s kolesi ali drugače v šolo. Te dni se naši sobratje vpisujejo na univerzo: čez 15 jih je. Treba jim je nuditi še ascetično in drugo izobrazbo, posebno pomočnikom na tehnični šoli. — Dela, kot vidite, mi ne manjka. Imam pa že 69 let za seboj . . . pa je le treba vzgojiti mlade vietnamce za bodoče predstojnike . . . Leta 1960 sem sprejel prve novince. V teh 12 letih začenjajo dozorevati . . . a so še zelo mladi: vsi pod 30. letom.”

Po dolgem času se je oglasil Stanko Pavlin iz Hong Konga: „Dragi Jože in vsi prijatelji misijonov v Želimljem! Prejel sem tvoje lepo pismo in novice. Hvala!

Najprej pozdravljam vašega magistra, ki, praviš, se zelo zanima za misijone. To je lepo od njega, saj to je tudi misel Cerkve in papeža.

Moje delo tukaj je kot ravnatelj velike osnovne šole s 53 profesorji in učiteljicami ter s 2150 učenci in učenkami. Ves dan sem v šoli, samo od 6 do 7 zjutraj živim kot salezijanec v bližnjem zavodu . . . Moje delo je naporno, vendar tudi lepo, ker lahko delamo za katehumene med gojenci . . .

Ob nedeljah sem tudi kaplan v tej šoli, kjer mašujem in pridigam v kitajščini. Od meseca septembra pa po tej maši letim še v mesto, kjer na prošnjo škofa mašujem tudi v japonščini, ker sem se nekoč po čudnem naključju naučil tudi te „šprae“.

24

Vsem se priporočam v molitev, vam pa želim obilo blagoslova v Gospodu in Mariji Pomočnici.”

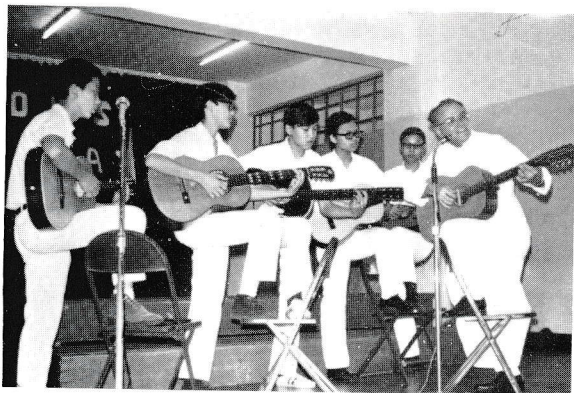
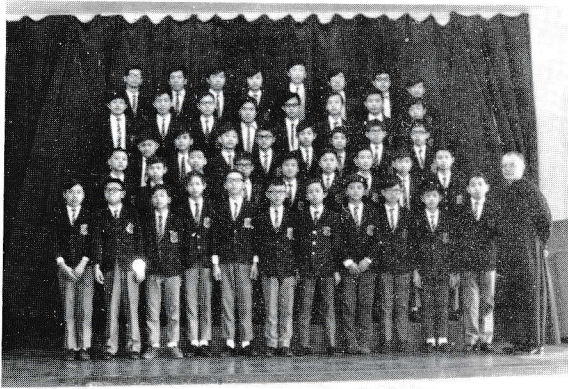
V pismu drugemu sobratu pojasnjuje podrobneje svoje delo:

„Imam tri razrede aspirantov in semeniščnikov raznih redov: telli, donumdejevci in seveda, povrh še naše salezijanske aspirante. Teh je samo v zadnjem letniku 50. Poleg tega je še 30 naših pomočnikov iz tehnične šole. Naši živijo tukaj,

V pismu mi pripoveduješ, da ste lepo počastili misijonarja Jožeta Kereca. To me zelo veseli. Jaz ga dobro poznam iz časov, ko je bil v Čautungu apostolski administrator. Takrat sem videl, kaj vse je storil za svoj misijon in za tiste ljudi.

Končam. Drugo ti bodo povedale slike, ki ti jih prilagam. Lepo pozdravljen!”

Na dveh slikah vidimo g. Pavlina kot pevovodjo in muzika.

Božični prazniki nas spominjajo na rojstvo prvega, božjega Misijonarja. Če hočemo resnično odgovarjati na Kristusovo ljubezen do nas, moramo nadaljevati njegovo misijonsko poslanstvo na zemlji. Ker pa ne moremo niti vsi v misijone, moramo vsaj moliti za misijonarje in jih podpreti pri njihovem delu tudi z gnotnimi sredstvi.

V duhu velikodušne pripravljenosti na misijonske žrtve si poč Vestniku izmenjajmo božična in novoletna voščila: med salezijansko družino v Sloveniji in našimi misijonarji po svetu!

Ivan Zupan

BETLEHEM

v Ljubljani

Hiša št. 21 na Gornjem trgu v Ljubljani na pobočju gradu je ena od tistih starih srednjeveških kupov zloženega kamenja, v kateri bi pričakoval samo še starke v pričakovanju smrti. Ko vstopiš v vežo takih hiš, ti zaveje nasproti črni hlad, po stopnicah se pritipaš do vrat, potegneš za železno kljuko in oglasi se zvonec ter čakaš . . .

Veselo presenečenje: odpre ti mlada roka s prisrčnim nasmehom na mladem licu in te veselo pozdravi s Hvaljen Jezus! Lahko se tudi zgodi, da roka, ki ti odpre ni več mlada in lice nagubano, a nasmeh na njem in prisrčen pozdrav je prav tako mlad . . .

Že ne vidiš več stanovanjskih lukenj, sredi cvetočega vrta si.

Ta vrt nosijo v sebi sestre Marije Pomočnice. Po zadnji vojni, ko so izgubile dom na Karlovski cesti, so se nekatere od njih zatele v ta kup kamenja pod Zmajevim gradom. Dolgo so bile same s svojim vrtom. Zadnja leta pa je vedno več mladih rož, sester in pripravnic za življenje in delo v Jezusovem vrtu, ki v njihovem velikodušnem srcu obsega ne samo domovine, ampak ves svet.

V sebi nosijo Jezusa, podobno kakor Marija k Elizabeti. Nosijo ga povsod, na neprisiljen, neizzivalen način. Po njih mnogi čutijo, da je med njimi Jezus. Nekateri ga imajo radi, drugi bi pa raje videli, da bi bile brez Njega. Ti ne marajo Križa. Hočejo si ravne poti, toda preko njihove poti pelje pravokotno druga pot, in križ je tu. Zanje je to samo križ, za ta dekleta in mlade žene pa je to križ, na katerem visi Jezus, in jih objema . . . in ga objemajo . . .

Potem se vračajo v tisti kup zloženega kamenja, ki ga je nekoč varoval sv. Jurij nad ljubljanskim zmajem, v svoj vrt dehtečih rož. Prav blizu je sv. Florjan z golido vode, vedno pripravljen, da zalije na Jezusovo povelje ta vrt ali pogasi požar, če bi nastal.

Toda sedaj je sam Jezus pri njih doma. Nikoli niso bile te rože brez Njega. A tako zelo so si že zdavnaj želele, da bi bil med njimi Jezus vidno pričujoč pod evharistično podobo. Nič čudnega. Jezus je zanje življenje, zemeljsko in večno. Leta so tekla, hrepenenje po njem pa je raslo.

Res je, nikoli ga niso izgubile, nikoli ga niso izgnale iz svojega srca. Bil je tudi vedno sredi med njimi, saj je sam v evangeliju zatrdil: „Kjer sta dva ali trije zbrani v mojem imenu, tam sem tudi jaz sredi med njimi“ (Mt 18, 20). Tega so se dobro zavedale!

Ne vem kakšen dan je bil 24. oktobra letos. Dan se je že nagnil, ko sta šla dva Jezusova učenca v Emavs. Vesta za Njegove besede pri zadnji večerji in verujeta vanje: „To je moje telo, to je moja kri, to delajte v moj spomin!“ To bosta naredila v Emavsu, v tisti srednjeveški luknji pod Zmajskim gradom, v vrtu rož.

Z gospodom inspektorjem, Štefanom Žerdinom, sva se pretipala po stopnicah na vrh pred vrata in pozvonila. Ne vem več, katera roka nama je odprla. Zdi se mi, da je bila ravnateljica, s. Auxilia Simončičeva, z nasmehom in s hvaljen Jezus naju je pozdravila. Že nisva več videla stanovanjskih lukenj, znašla sva se sredi cvetočega vrta . . . v betlehemiški votlini. Vse je bilo pripravljeno in v pričakovanju . . . Oltar in tabernakelj.

Prišle so tudi pastirice od blizu in daleč, da bi počastile evharističnega Jezusa v betlehemiški votlini. Bila je to delegatinja, s. Frančiška Škerbec, dve sestri iz Italije, s. Matilda Knez, ravnateljica z Rakovnika, in ravnateljica z Bleda, s. Terezija Selakova.

Oltar, ki ga je napravil naš sobrat mojster Franc Prevč, je stal sredi med vrati dveh sob. Pred oltarjem so bile zbrane sestre in kandidatkinje, za oltarjem, v ožji sobi, malo na desno, pa je stal pripravljen tabernakelj. Vse je bilo sveže prepleškano, vse je bilo izbrano okrašeno.

Z inspektorjem sva pristopila k Jezusovi daritvi. Maša je bila v čast Mariji Pomočnici. Marija je dala Jezusa. Sedaj ga znova daje po duhovnikovih rokah in besedah, ki jih je izrekel Jezus pri zadnji poslovljni večerji. Ali se je tudi sedaj odprlo nebo in so angeli zapeli Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem dobre volje? Prav gotovo so, mi vsi pa z njimi z isto srečo, z istim navdušenjem, z isto ljubeznijo . . . Izpolnile so se besede iz Razodetja: „Kdor zmaga, mu bom dal bel kamen in na kamnu napisano novo ime, ki ga ne pozna nihče, razen njega, ki ga prejme (2, 17) in bo oblečen v bela oblačila (3, 5), z menoj bo sedel na prestol (3, 21), dal mu bom jesti skrite mane (2, 17) od drevesa življenja, ki je v raju božjem (2, 7) in druga smrt mu ne bo škodovala (2, 11)“.

Kaj se je dogajalo pri obhajilu? Ali bi lahko rekli prav vsi navzoči drugo drugem: „Vem za človeka v Kristusu, ki je bil zamaknjem v nebo in je slišal skrivnostne besede, o katerih človeku ni dovoljeno govoriti“? „S tem se bom hvalil, s seboj pa se ne bom hvalil, razen s slabostmi“ (2 Kor 12, 2–5).

KAJ DELATE Z LUČJO ...

V salezijanski gimnaziji v Želimljem je novo šolsko leto prineslo močan val navdušenja in delovne svežine. Velike zavzetosti ne prinaša le šola, ampak tudi razne izvenšolske dejavnosti. Letos so se še posebej razmahnile. Med mnogimi

njem ustavljali; žitno klasje, ki se pripogiba k tlom, ogromna množica bednih ljudi, ki dvigujejo svoje roke in nekaj pričakujejo, razkošno velemesto. To so motivi, ki so vznemirjali mlada srca. Kratak napis je razodeval nekaj velikega in hkrati vprašujočega: kaj delate z lučjo, ki jo imate? To je bila osnovna misel celega meseca.

skupinami, ki so se osnovale že na začetku šolskega leta, je tudi misijonska. Njen namen je poživitev misijonskega duha v zavodu prav letos, ko je to misel izrazil sam vrhovni predstojnik v svojem vezilu.

Oktober ni le mesec rožnega venca, marveč mu daje Cerkev tudi misijonski značaj. Tega se je misijonska skupina dobro zavedala in veliko naredila, da bi bil ves mesec kar najbolj prepojen s tem vzdušjem.

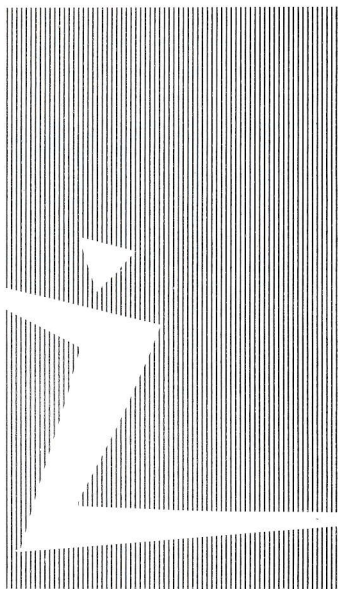
Že na začetku meseca je bilo mogoče v zavodu zapaziti velik stenčas in mnogi so se ob

V pripravi na misijonsko nedeljo je prispeval svoj delež prav vsak. Omeniti moramo zlasti povečano zavzetost za osebno in skupno molitev, ki se je lepo ujemala z rožnovensko mislijo. Tudi pri evharistiji se je misijonski duh od dne do dne odražal na različne načine. Naj omenimo še zavzeto zbiranje znamk ter poživitev dopisovanja z vsemi slovenskimi salezijanskimi misijonarji. Tudi sicer preprosta, a zanimiva misijonska razstava je vzbujala posebno pozornost.

Višek misijonskega meseca je bila misijonska nedelja. Neposredno pripravo na ta dan je predstavljala kratka tridnevica. V njej smo skušali globlje premisliti o misijonski dejavnosti Cerkve ter o liku misijonarja, ki vidi pred seboj le eno: ponesti veselo vest odrešenja vsem, ki je še ne poznajo. Zadnji dan tridnevnice pa smo imeli še posebno srečo. Dr. Vilko Fajdiga je pripeljal k nam misijonarja iz afriške države Zaire. Ta nas je seznanil z neposrednim delom v svojem misijonu. Predavanje je bilo zelo pestro in za marsikoga svojevrstno odkritje.

Nedeljo smo začeli s slovesno sveto mašo, ki jo je vodil inspektorialni delegat za misijone, Ivan Zupan. Poživljali so jo primerni komentarji ter zbrano petje, ki je bilo pristen izraz veselega navdušenja.

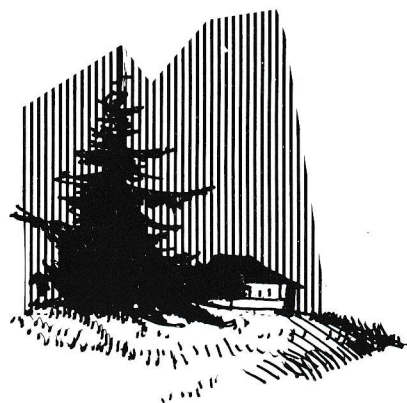

Celotno vzdušje se je dopolnilo v popoldanski akademiji, v kateri sta sodelovali tako zavodska kakor tudi župnijska skupnost. Velik napis pod gorečo baklo „Vi ste luč sveta“ ni bil le navadna misel, ampak velik poziv. Zvrstile so se različne točke: božja beseda, recitacije, razmišljanje, poročila misijonarjev, zborne pesmi, beat glasba. Vse to je dobilo ob izbranih diapozitivih ter svetlobnih učinkih še toliko večji poudarek. Predvsem pa je bila to ena sama enodušna prošnja Bogu, naj pošlje novih delavcev, kajti „njive so bele, zrele za žetev, kličejo delavcev...“ Vsak posameznik je lahko našel nekaj, kar se mu je nehote vtisnilo globlje v srce. To je bil tudi namen akademije. Vsakega mu je hotela prinesiti vsaj drobec tistega nemira, ki bo imel za posledico spoznanje svojega deleža ter povečano zavzetost pri misijonski dejavnosti Cerkve.

Minila je misijonska nedelja, minil je mesec oktober. V nas pa je ostalo nekaj, kar nas spremlja iz dneva v dan. To je vedro navdušenje, ki se je kot novo upanje razlegalo ob koncu akademije v pesmi: Mi smo klicarji novega časa...

MISIJONSKI KROŽEK

Podaj se na Uskovnico...

Ne eden, petnajst nas je bilo. Sicer se radi učimo, žulimo knjige, grejemo stolčke, vendar človeška narava zahteva, da si vzameš tudi nekaj prostega časa, da se duhovno in telesno sprostiš. Gotovo bi bilo narobe, če bi kdo mislil, da se moraš zato predati lenobi. Ne! Odpočiti se, pomeni včasih tudi spremeniti okolico ali delo, da, včasih premagovati večje še napore.

Rakovniški bogoslovci, starejši in novodošli smo se letos za nekaj dni znašli na skupnih počitnicah na Uskovnici v Bohinju. V nekdanji planšarski mlekarni smo se prijetno vgnezdili. Že takoj prve dni po prihodu smo uredili stanovanje in bližnjo okolico, nanosili in nažagali drv. Iz vseh oglov se je razlegala vesela sproščena pesem, ki se je tu pa tam ujela z zvonci krav, ki so si radovedno ogledovale nove goste. Pa se je oglasila tudi izvirna pesem. Ker dvomim, da jo boste slišali s plošč ali radija, zato vam jo podajamo tukaj:

Podaj se na Uskovnico
tam je zares lepo,
Narava čista, srebrna voda
in nebo.
Podaj se na Uskovnico,
da spet se prenoviš,
spoznal boš znova, zakaj ti pravzaprav živiš!
Mar ni „fletno“?

Da bi pa samo v koči čepeli, pa za take mlade fante gotovo ne bi bilo lepo.

„Hej, gremo na Triglav!“ – „Pa gremo!“ – Nihče se ni obotavljal. Stlačili smo najpotrebnejše v nahrbtnike, si v grmovju vrezali debele palice, pa hajd' na goro! Ne vem koliko časa smo hodili z Uskovnice do Vodnikove kočice. Dolgo se nikomur ni zdelo. Tam smo v koči priredili zase in za tiste, ki so nas hoteli poslušati tri in pol urni „koncert domačih pesmi in napevov“. Tudi za občasnno mazanje izsušenega grla je bilo poskrbljeno.

Drugi dan smo korajžno odkorakali proti cilju. Dan je bil lep, sončen, dasi smo se zjutraj zbalili megle. Bolj in manj izkušeni planinci smo previdno lezli po grebenih. Pogled na visoke vršace prevzame človeka s posebnim občutjem. Kako majhen je človek pred vsem tem, pa kljub temu tako velik!

Po prihodu na Triglav je bilo najprej „krščevanje“ triglavskih poganov, to je tistih, ki so prvič na Triglavu. Lahko vam zaupam, da tisti kos debele žice ni nič kaj prijeten, ko te oplazi . . .

Nekdaj je Bog govoril Mojzesu na gori Sinaj. Mi pa smo poslušali njegov glas na našem slovenskem Triglavu. Celó med nas je prišel! Zbrali smo se kot bratje okrog svojega Brata. On nam daje duhovne moči, da se moremo vzpenjati še na višje in težavnejše vrhove kot je ta naš ljubljeni Triglav.

Veseli in zadovoljni smo se vračali. Spotoma smo obiskali še več vrhov, dolin in Sedmera jezera. Četudi močno zmučeni, smo pred počitkom zapeli pesem o sreči . . .

Jakob Bostner

Rakovniški bogoslovci v Pomurju

Prošnja naših župnikov iz Pomurja je našla odločen odziv pri rakovniških bogoslovcih. S temeljitimi vajami in potrpežljivo vztrajnostjo smo dosegli toliko, da je lahko naš novi ansambel in oktet odšel na to kratko pot „poslanstva“. Prvo nedeljo v novembru je bilo, ko smo obiskali dve naši župniji: Kapelo in Dokležovje. Poseben vtis so na Kapeli naredile na nas vinske gorice, ki se vrstijo vse okrog cerkve.

Maši smo pridružili akademijo za poklice, kajti cilj našega srečanja je bil prav v tem, da se mi zavedamo ljudi, za katere smo poklicani, upoštevamo njihove napore pri gradnji boljšega sveta, pa tudi, da nas oni spoznajo v pravi luči.

Poleg navadnega pozdrava je naša beseda stekla tudi v to smer: poudariti njihovo soodgovornost za našo kulturno in duhovno preobrazbo.

Posebno v akademiji smo gradili na misli, da je v Cerkvi in v svetu ena najplemenitejših zrtev vsakodnevna daritev stotisočev duhovnikov, redovnikov in redovnic, ki polagajo vsak dan na oltar odpoved družinskemu življenju in se tako postavljajo v službo milijonom. Prav tako nismo pozabili na pomembno vlogo žene-vzgojiteljice, saj je prav ta tista, ki prva vzgaja človeški rod v skrivnostnem hramu svoje družine. Od te vzgoje je zato tudi odvisno število in kvaliteta duhovniških poklicev.

Točke smo smiselno povezali s primernim petjem in tako dali akademiji večjo privlačnost.

Somaševanje je vodil gospod Kerec, dolgoletni misijonar na Kitajskem, ki letos slavi 50-letnico duhovništva. Za tako velik jubilej pa je bil gospod še vedno čil in „mlad med mladimi“. Vseh stvari res ni bilo mogoče povedati ali zapeti v cerkvi, zato smo to prijazno srečanje s kapelskimi ljudmi in še posebno z mladino nadaljevali pred cerkvijo. Tu je prišla do izraza tudi zunanja veselost in pevske

sposobnosti nekaterih članov kapelske župnijske skupnosti.

*

„Mladenič, glej moje obširno polje. Zlato klasje se pripogiba pod lastno težo. Ali slišiš in razumeš njihovo skrivnostno šepetanje . . . ?“

Ob prepolni cerkvi in izrazih navdušenja na obrazih se nam je zdelo skoraj tako, kot da vsi v Dokležovju odgovarjajo na zgornje Gospodove besede z odločnim „da“.

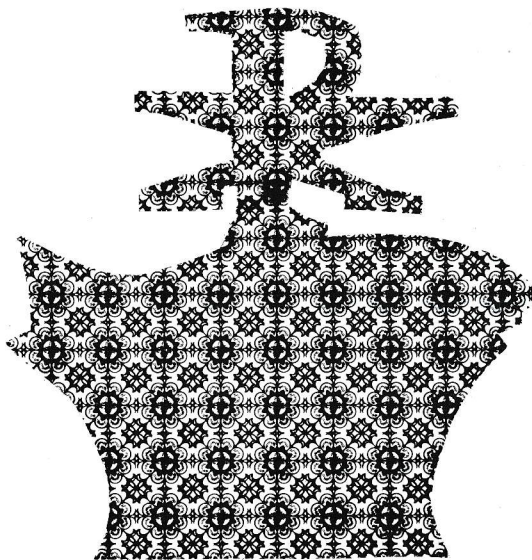
Tudi tukaj smo imeli akademijo za poklice, združeno z mašo, ki jo je imel g. Janko Novak, ki nam je ta dva srečanja tudi omogočil in pripravil. Besede: danes je treba pričevalcev, ki bodo pokazali evangelij tako živo, da bodo svet prepričali, niso bile v tej fari nikoli izrečene zastoj. Odziv tolikih mladih za duhovniške kandidate, katerih nekateri so sedaj v Želimljem, naj kaže na veličino duhovniškega delovanja v tej župniji.

Naše veselje z mladimi pa se je nadaljevalo še dolgo po maši. Navdušenja skoraj ni hotelo biti konca. Ako nas ne bi prehitela noč in besede gospoda župnika, skoraj ne bi znali končati.

Še pri večerji smo se pogovarjali o delovanju gospoda župnika, Martina Jurčaka, ki seje v mlada srca Kristusov mladostni idealizem. Če naj pričakujemo boljši svet, potem je danes res treba junakov. Ne zadostuje neko povprečno krščanstvo, ki se izživlja v nekem šablonskem izpolnjevanju osnovnih dolžnosti, ali kot smo vajeni iz pretekle dobe, v izpolnjevanju zapovedi. Danes je treba pričevalcev, ki bodo pokazali evangelij tako živo, da bodo svet prepričali. To pa je junaštvo.

V mlahavosti in povprečju modernega življenja more biti močna pridiga le izpoved junaka, izpoved ne z besedo, ampak z življenjem.

Beno

BOŽIČNO PISMO

Božič se bliža in z njim Novo leto. Zopet si bomo zaželeli veselja, miru, sreče in zdravja. Toda kako bo to mogoče, ko pa prav v zadnjih tednih tega leta bratomorilna vojna kar naprej grozi, človeška kri rdeči ne samo bojne poljane temveč tudi ulice mest, kjer nemirne človeške množice iščejo pravice in svobode.

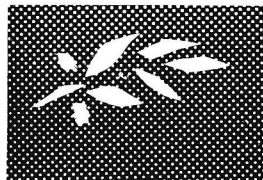
Zadnji čas je, da prisluhnemo skupnemu klicu svetega očeta in naših škofov, ki nas v svojem pismu za sveto leto vabijo k izvoru pravega miru in sreče.

Geslo svetega leta je: Sprava z Bogom in brati. — In v čem drugem je začetek naše sprave z Bogom, če ne v božični skrivnosti. Bog je svet tako ljubil, da je poslal na svet svojega Sina, da bi mi po njem živeli. — Prav ta prihod Božjega sina na svet nas vsako leto znova in znova razneži v dno duše. Žalibog le preradi ostanemo pri čustvih. Bodimo vsaj letos bolj dosledni, saj je v tej božji pobudi in nedoumljivi ljubezni tudi zahteva po medsebojni ljubezni in občestveni spravi. „Če nas je Bog tako ljubil, smo tudi mi dolžni ljubiti drug drugega,“ pravi apostol Janez.

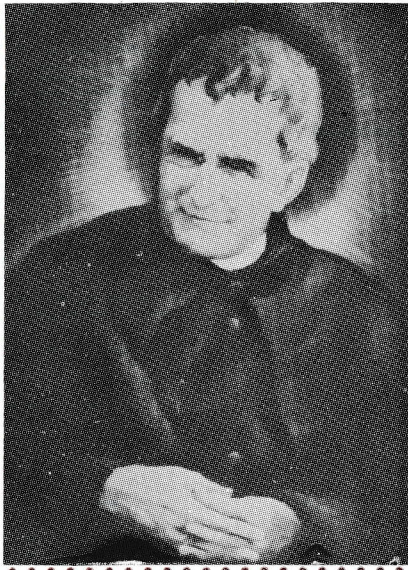
Naj bo prihodnje leto za vse člane slovenske salezijanske družine leto skupnega prizadevanja za mir in v srcih, za mir v družbi, za mir med narodi. Zato Vam želim za letošnji Božič od Kneza miru milost iskrenega spreobrnjenja in sprave z Bogom in z brati. Takega miru svet ne more dati. Lahko ga pa damo svetu mi kristjani, še posebej pa vsi, ki nosimo v srcu vsaj malo don Boskove ljubezni do Boga in duš. — Ob takem delu in v takem ozračju smemo upati tudi na srečno in mirno novo leto 1974.

*Štefan Žerdin
sal. inšpektor*

1974

črtice iz don Boskovega življenja

ali ga poznate?

13. KAKO JE NAŠ OČE PRENAŠAL PRITOŽBE SVOJIH SINOV

V Rimu so tekli postopki za odobrenje salezijskih konstitucij, v Turinu se je pa vedno bolj organiziralo redno življenje nove redovne skupnosti. Tudi vprašanje glede hrane je bilo zelo važno in obenem kočljivo. Starejši, že dozoreli člani so mogli shajati z bolj strogim in špartanskim načinom življenja. Toda to ni moglo veljati za vse, in tako ni moglo iti naprej.

Bila je navada, da so ob petkih imeli za zajtrk samo skodelico kave. Don Bosco je menil, da bi mladim sobratom in tistim, ki so bili še v razvojni dobi in telesni rasti, dali še mleko. Kuhar, ki bi pri tem nič ne izgubil niti ne pridobil, pa je dajal tako majhne in odmerjene obroke, da zadnji niso nič več dobili.

Trije mladi redovniki, neizkušeni v življenju, vendar pa zares lačni, so sklenili, da bodo šli k don Bosku in mu povedali v obraz svoje zahteve. Prav nič niso vedeli, da don Bosko ni bil prav nič kriv njihove nejevolje, saj ni vedel kako neusmiljeno štedi kuhar. Tudi ni vedel, kako je z zajtrkom ob petkih, saj se mu je že zdavnaj odrekel. Njegovo mnenje je bilo, da naj se da na mizo, kar je potrebno.

Ko je prišlo odposlanstvo do don Boskovih vrat, so sklenili, da bo k don Bosku stopil samo eden. Ostala dva sta ostala pred vrati.

Don Bosko je klerika sprejel z vso ljubeznivostjo, kakor je bila njegova navada. Pozdravila sta se kot ponavadi. Nato pa je odposlanec izstrelil svoje zahteve: „Reči moram, da smo tu pri vas zelo nezadovoljni. Zahtevamo, da bi bolj skrbeli za hrano. Prihajam k vam tudi zaradi zajtrka. Kuhar nam daje tako majhne obroke, da vedno zmanjka za dva ali tri. Veste, don Bosko, tako življenje je res nemogoče.“

Klerika, ki sta čakala zunaj, bi skoraj zadela kap, ko sta slišala, na kakšen način je govoril njun zastopnik. Don Bosko je poslušal z očmi uprtimi v tla. Videlo se je, da mu je hudo pri srcu.

Na koncu je klerik izrekel te besede, sta onadva zunaj zbežala.

Don Bosko kaj takega ni pričakoval. Molčal je in oči so se mu orosile. Predrznéž se je umaknil.

Vsi so kmalu uvideli, da pomanjkljivost ni bila odvisna od don Boska, pač pa od drugih ljudi, ki bi morali po njegovih navodilih čisto drugače postopati.

Svetniki zaradi osebnih napadov ne izgubijo svojega notranjega mir, pač pa skušajo iz takih dogodkov čim več pridobiti za svoje osebno izpopolnjevanje in za občo blaginjo.

14. KAKO JE NAŠ OČE SKRBEL ZA ČIM BOLJ PRISRČNO DRUŽINSKO ŽIVLJENJE

Kar bomo sedaj povedali, se je dogajalo v Oratoriju večer za večerom skozi dolge zime, leto na leto. Zime v Piemontu so dolge in ostre. Pravih ogrevalnih naprav takrat še niso poznali. Pomagali so si kakor so si mogli, da bi čim manj dolgočasno prebili dolge zimske večere. Tudi v Oratoriju ni bilo drugače.

Vzemimo katerikoli večer v zimski dobi. Don Bosko se je po večerji s skupno molitvijo zahvalil Bogu za skromno okrepčilo. Za vratni so se slišali pritajeni in nestrpni glasovi. Ko so vsi prisotni odgovorili na don Boskove molitvene besede Amen, so se nenadoma odprla vrata in v obednico se je vsula množica dečkov in se kakor val zgrnila okrog don Boska, ki jih je ljubeznivo smehljaje se pričakoval, sedeč na svojem stolu. Vsak si je hotel zagotoviti čim ugodnejši prostor blizu don Boska. Nekateri so bili tako srečni, da so se z glavo dotikali njegovih ramen. Za njimi so stopili drugi in vsi skupaj so s svojimi glavami sestavljali okrog don Boskove glave nekak svetniški sij. Drugi so zlezli na mize in se posedli po njih s prekrizanimi nogami. Za njimi so pokleknili drugi in bolj zadaj so stali tisti, ki si niso pravočasno priborili mesta bolj blizu. Toda še vedno je ostal kdo brez ugodnega mesta. Nič za to. Postavili so klopi in stole, zlezli nanje in uprli oči v don Boska. Zamudniki so se morali postaviti drugim za hrbet in so, ne da bi mogli videti don Boska, vseeno napeto poslušali.

Don Bosko se je že pripravil, da bi spregovoril. Toda, nenadoma se je umaknil. Izpod mize so prilezli še nekateri dečki in se stisnili prav tesno k njemu. Don Bosko se je zopet nasmehnil in jih pobožal po glavi. Ti pa so se zmagozlasno smehljali in ponosno kazali, kako blizu don Boska so smeli biti.

In sedaj je don Bosko spregovoril. V obednici je zavladala tišina. Don Bosko je začel:

„Dragi prijatelji! Bilo je v lepih starih časih, ko je pri nas vladal pravični kralj . . .

To vzdusje je bilo veliko več vredno, kakor obložene mize.